

Jamsai

喵喵
喵喵
喵喵
喵喵

เหมียว
เหมียว
เหมียว
แมวน้อย
อลวง

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

จวีธวาขันหลี 橘花散里 เขียน พรักหอม แป

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตจิตใจด้วยกัน

"เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

"เมี้ยว" ข้าบิดร่างเล็กน้อย พยายามจะดันให้หลุดจากการบีบรัดข้อมือของเขาแล้วชี้แจง
"ข้ามานอน"

"ไปไม่กลับไปห้องของตน! มาที่นี่ด้วยเหตุใด!"

ข้าบอกอย่างน่าสงสาร "เตียงของข้าไม่สบายเหมือนเตียงท่าน..."

สีหน้าของเทพีซิงเปลี่ยนเป็นไม่ชวนมอง มือที่กุมข้อมือข้าไว้ก็ยิ่งรัดแน่น "ด้วยเหตุผลนี้ถึงกับทำให้เจ้าสวมใส่เสื้อผ้าเช่นนี้ป็นชิ้นเดียวบุรุษรี!"

"เจ็บ! เจ็บ!" ข้อมือดูเหมือนจะเขียวช้ำแล้ว ข้าส่งเสียงร้องขึ้นมาหลายคำ ในที่สุดก็เข้าใจปัญหาเสื้อผ้าเป็นเหตุอีกแล้ว แต่กลับไม่รู้ว่าจะหาเหตุอยู่ตรงที่ใด ได้แต่มองเขาด้วยความคับแค้นใจที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม "ไม่ใช่ข้าขอเพียงยามกลายร่างเป็นมนุษย์สวมใส่เสื้อผ้าก็พอแล้วมิใช่หรือ... หรือไม่ใช่ข้าก็กลายร่างกลับไปเป็นแมว"

พุดยังไม่ขาดคำดี ข้าก็หมุนตัวอย่างคล่องแคล่ว คว้นบางเบาพวยพุ่งขึ้น มือของเทพีซิงมีแต่ความว่างเปล่า ข้ากลับคืนสู่ร่างแมวตัวเล็กกระจุ้มกระจิม หลังจากคลอเคลียกับร่างของเขารอบอย่างประจบแล้วก็มุดเข้าไปในโปงผ้าห่มต่อ

เสียงลมหายใจของเทพีซิงฟังดูหอบหนัก คล้ายเดือดดาลสุดขีด ข้าไม่เข้าใจจริงๆ เขามีอะไรต้องโกรธเคือง ก็แค่เสื้อผ้าชุดหนึ่ง คราวหน้าข้าไม่สวมก็หมดเรื่อง ช่างน่ารำคาญเสียจริง!

มากกว่ารัก

เหมียว เหมียว เหมียว แมวน้อยอลเวง 1

จวีอวาซันหลี่ เขียน พรักหอม แปล

《喵喵喵》Vol.01

Original story and characters created and copyright © Author:

橘花散里 Ju Hua San Li

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2638-0

ภาพประกอบ 雪代薰

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในที่สุดก็มีผลงานใหม่ของท่าน 'จิวฮวาชั้นหลี' มาให้ท่านนักอ่านได้อ่านกันอีกครั้งแล้วนะคะ หลังจากที่เคยสร้างความประทับใจไว้กับเรื่อง 'แม่ทัพอยู่บนข้าอยู่ล่าง' และ 'นิยายรักอลเวง' มาก่อนหน้า

เมื่อพูดถึงแมว ท่านนักอ่านคงนึกถึงแมวน่ารักๆ ที่บางมุมก็แสนจะอดอ้อน บางมุมก็ช่างก่อเรื่องกระโดดปีนป่ายไปทั่ว หรือบางมุมที่ไม่อยากจะสนโลกสนผู้ใด ขอแค่นอนเจียบบๆ ดูนกชมไม้ไปเพียงตัวเดียว ในเรื่องนี้ท่านนักอ่านจะได้หัวเราะไปกับ 'ความคิดแมวๆ' ของ 'ฮวาเหมียวเหมียว' แน่อนคะ

สำหรับ 'เหมียว เหมียว เหมียว แมวน้อยอลเวง' เป็นเรื่องราวของแมวสามสี แมวบ้านตัวน้อยที่โชคชะตาพาให้ข้ามไปอยู่ในร่างปีศาจแมวพันปี ซึ่งความโลภและความกลัวไม่กลัวตายของแมวน้อยไปถูกใจ 'ท่านเทพปีซิง' ผู้ปราบปรามเหล่าปีศาจเข้าจากปีศาจแมวแสนแกล้งเหวี่ยงกลายเป็นศิษย์ท่านเทพมุ่งสู่แดนสวรรค์

สุดท้ายแมวน้อยฮวาเหมียวเหมียวจะปรับตัวกับโลกใบใหม่นี้ได้อย่างไร แล้วจะผลอสร้างความอลหม่านให้กับใครเขาบ้าง เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฮาวเหมียวเหมียว แมวสามสีอายุสองปีทีทะเลไปอยู่ในร่างปีศาจแมวพันธุ์ทำไม้ตายคือกรงเล็บทะเลงฟ้า ชอบกินปลา นอนผึ่งแดด รักขณยิ่งชีวิต
- * เทพปั้ง แม่ทัพอันดับหนึ่งของเหล่าทวยเทพ ขึ้นชื่อเรื่องปราบปรามปีศาจ มีนิสัยอ่อนโยน รับฮาวเหมียวเหมียวเป็นลูกศิษย์
- * อินจื่อ ปีศาจอีกาขาว ติดตามฮาวเหมียวเหมียวมานานนับถือเป็นลูกพี่ ชอบสะสมเพชรพลอยเป็นที่สุด
- * เอาวีน องค์ชายสามแห่งวังมังกร มีเส้นผมสีแดงเหมือนเปลวไฟ นิสัยกะล่อนเจ้าชู้
- * ไม่หลิน เขียนอิสระแห่งแดนสวรรค์ เชี่ยวชาญเรื่องการแพทย์ เป็นสหายของเทพปั้ง นับว่าเป็นทาสแมว
- * จินเหวิน เขียนปลาหมี รูปโฉมงดงาม กลัวฮาวเหมียวเหมียวจับนางไปทำอาหารกิน

* หวาวา

ปีศาจดอกบัวหิมะ นิสัยจี้กั้ว ชอบเดินเตะโน่นเตะนี่
จับไม้สั้นได้เป็นป่าวของฮวาเหมียวเหมียว

* เชี่ยวเทียน

ปีศาจสุนัข เป็นหูเป็นตาของเทพเอ๋อร์หลาง รับหน้าที่
ตรวจตราแดนมนุษย์

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

ภาคแดนสวรรค์

ไม่ต่างอะไรกับคำกล่าวนำของนิทานก่อนนอนทั่วไป...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว สิ่งที่ได้เดินขวัไ้ไขว่คว้าทะยานไปมาระหว่าง
ท้องฟ้า พื้นปฐพี และท้องทุ่งนาไม่ใช่รถยนต์ หากแต่เป็นปีศาจ และ
สิ่งที่บินฉวัดเฉวียนผ่านหมู่เมฆก็ไม่ใช่เครื่องบิน หากแต่เป็นเทพเซียน
สิ่งที่ท่องเที่ยวไปกลางน้ำก็ไม่ใช่เรือดำน้ำ หากแต่เป็นมังกรคะนองน้ำ...

ในสมัยนั้นเซียน มนุษย์ มาร ปีศาจดำรงชีวิตอยู่ร่วมกัน พวกเขา
ทะเลาะเบาะแว้งกัน มีความรักต่อกัน เมื่อเรื่องเหล่านี้เล่าลือมาถึงปาก
ของนักเล่านิทาน หรือมาถึงปลายปากกาของปรมาจารย์ด้านวรรณกรรม
หลังจากถูกดัดแปลงแก้ไข เสกสรรปั้นเรื่อง ก็มักจะนำมาจัดเรียงบอกเล่า
เป็นตอนๆ กลายเป็นเรื่องราวที่ซาบซึ้งตรึงใจหรือไม่ก็เศร้ารันทดใจ

ตัวอย่างที่เป็นแบบฉบับก็มี 'ไซอิ๋ว' 'ตำนานนางพญางูขาว'
'ไปเยโปโลเย' เป็นต้น...

แน่นอนเรื่องเล่าของฉันคงไม่โด่งดังเท่าหนังสือหลายเล่มที่กล่าวมา
ข้างต้น ดังนั้นจึงได้แต่หานักเขียนที่ไม่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักคนหนึ่งมาเขียน
ถ้ารู้สึกว่าคุณอ่านแล้วไม่สนุก เชิญตอบตีห่อนได้...ไม่ต้องเกรงใจ

7

แมวทะลุมิติ

เรื่องเริ่มต้นขึ้นในช่วงบ่ายฤดูร้อนอันเจิบสบบวันหนึ่ง แสงอาทิตย์
สาดส่องจนอบอุ่นไปทั่วร่าง ต้นหญ้าเขียวขจีที่ได้ร่างอ่อนนุ่มประดุจเบาะ
มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดินแผ่กระจาย ถ้ากลิ้งเนื้อผิวหนึ่งและกระดุก
ไม่เจ็บปวดแสบร้อนไปทั่วร่างละก็ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นปกติยิ่ง

ฉันเป็นใคร...

ฉันเป็นแมวตัวหนึ่ง แมวสามสีขนยาวปานกลาง ปีน้อยได้สองขา
เพศเมีย เจ้านายชอบเรียกฉันว่าฮวาเหมียวเหมียว

เพราะอะไรฉันจึงมาอยู่ที่นี้ล่ะหรือ

ดูเหมือนฉันจะจับนกกระจอกอยู่บนคานฟ้าชั้นสิบ ไม่ระวัง
จนพลัดตกลงมา ตอนนั้นมีเสียงพัดลู่ผ่านข้างหูของฉัน คล้ายว่า
ฉันกำลังบินอยู่ เจ้านายกระโจนมาที่ข้างลูกกรง สีหน้าตื่นตระหนกและ
สิ้นหวัง ฉันพยายามงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเป็นครั้งสุดท้าย มีฝูงนกนาง

ปึกบินผ่านไป...ไม่นานกลืนควาเลือดเข้มข้นก็พวยพุ่งเข้ามาที่ประสาท
ดมกลิ่น จากนั้นในที่สุดฉันก็ประคองเปลือกตาต่อไปไม่ไหวค่อยๆ
ปิดลงมา ในสมองมีแต่ความว่างเปล่า เข้าไปสู่ความมืดมิดอันไร้ขอบเขต
และไม่รู้อะไรอีกเลย

ในเมื่อไม่รู้ เช่นนั้นก็ไม่ต้องคิด ความคิดของแมวเรียบง่ายมาก
ไม่ต่างอะไรกับเส้นตรงเส้นหนึ่ง

เสพสุขจากแสงอาทิตย์ดั่งมโนในยามนี้ ปลดปล่อยความเจ็บปวด
บนร่างกาย นอนอย่างเกียจคร้านให้สบายสักตื่นจึงจะเป็นเรื่องสำคัญที่สุด
คิดไม่ถึงว่ากลับมีเสียงเรียกด้วยความร้อนร้นดังขึ้นมาที่ข้างหูเป็นระยะๆ
"ลูกพี่! ลูกพี่! ไม่เป็นไรใช่ไหม เหตุใดจึงถูกตีจนคืนร่างเป็นแมวแล้วเล่า!"

เสียงนี้น่ารำคาญเสียจริง ฉันกระดิกหูไปสองสามครั้ง เปลี่ยนท่าใหม่
แล้วนอนต่อ

คิดไม่ถึงว่าเสียงหนวกหูนั้นกลับยิ่งใกล้เข้ามามากกว่าเดิม กระทั่ง
ดังติดข้างหูของฉัน "ลูกพี่! ลูกพี่! ท่านรีบตื่นเถิด!"

ฉันลืมตาด้วยความโมโห คิดจะตะปบเจ้าคนที่รบกวนแมวนอนผู้นี้
สักหนึ่งกรงเล็บ แต่เห็นข้อความคาดหมาย ฉันกลับไม่ได้เห็นเงาร่างของคน
ที่อยู่ตรงหน้ามีเพียงอีกาตัวหนึ่ง

อีกาสีขาว?

เขาเบิกนัยน์ตากลมหดซ้ำล็บ กำลังเอียงศีรษะมองฉัน ดูมีท่าที่ดีใจ
"ลูกพี่ ในที่สุดข้าก็หาท่านพบแล้ว"

ฉันก็ดีใจ เพราะท้องหิวแล้ว จู๋ๆ มีอาหารมาส่งให้ถึงปากเช่นนั้น
ไม่กินก็ออกจะผิดต่อตนเองเกินไป ภายใต้แรงผลักดันจากความหิวโหยและ

ความตื่นเต้นดีใจ ฉันไม่ได้ไปคิดว่าเพราะอะไรอีกาจึงพูดภาษามนุษย์ได้
เพียงกางกรงเล็บแหลมคมออกมาเงียบๆ

อีกาขวยยังคงพูดด้วยความดีใจ "ลูกพี่ หลังจากท่านทำศึกกับ
ราชาอินทรีแล้วก็หายตัวไปตั้งหลายวัน เวลานี้จอมมารคชสารคุกคาม
มาถึงประตูบ้านแล้ว จะให้ท่านรับปากแต่งงานกับเขา อาละวาด
จนแทบจะพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน ข้าตามหาท่านแทบเหนื่อยตายแล้ว"

ฉันขยับเข้าไปใกล้เขาอีกหลายก้าวอย่างระมัดระวัง

อีกาขาวดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตเห็นจุดมุ่งหมายของฉัน เพียง
ร้องเรียกแล้วพูดต่อไป "ลูกพี่ เหตุใดท่านจึงซี้ดตั้งขึ้น"

นั่นเพราะการล่าสัตว์ทำให้ฉันตื่นเต้นอย่างไรเล่า

อีกาขวยยังคงร้องต่อไป "ลูกพี่ เหตุใดท่านจึงเสียมือปาก"

นั่นเพราะฉันกำลังจินตนาการถึงรสชาติอันยอดเยี่ยมของเนื้ออีกา
นะสิ

อีกาขาวเอียงคอถาม "ลูกพี่ เหตุใดท่านจึงกางกรงเล็บออกมา
ในละแวกนี้ไม่มีศัตรูนะ!"

นั่นเพราะฉันไม่อาจปล่อยให้แกหนีรอดไปได้

อีกาขาวถามอีกครั้งด้วยความไม่แน่ใจ "ลูกพี่ เพราะเหตุใดท่านจึง
ไม่พูดจา...ยังมีอีก แวดตาของท่านประหลาดยิ่ง..."

เสียงของเขายังไม่ทันขาดหาย ฉันก็กระโจนเข้าใส่ทันที คิดไม่ถึงว่า
เจ้าอีกาตัวนี้จะไม่ใช่คนธรรมดา เขากลับหลบไปที่ด้านข้างอย่างรวดเร็ว
ก่อนกางปีกบินขึ้นไปบนยอดไม้ ปากยังคงร้องตะโกน "ลูกพี่ ต่อให้
มาช่วยท่านเข้าไป ก็ไม่เห็นต้องตีข้าเลย!"

เพราะถูกฉันทุงกระโจนใส่อย่างแรง พีนดินถึงกับแยกออก
 เว้าลงไปเป็นหลุมใหญ่ลึกสามเมตร ฉันทันไม่ได้ครุ่นคิดว่าพลังทำลายล้าง
 อันน่าตื่นตะลึงนี้มาจากที่ใด เพียงยืนอยู่ที่ก้นหลุมเฝ้าน้ำขึ้นมองอีกาขาว
 ที่อยู่บนต้นไม้ ในใจรู้สึกหงุดหงิด ครั้นแล้วก็กระโจนออกไปอีกครั้ง
 อย่างรวดเร็ว ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ คิดไม่ถึงว่าครั้งนั้นกลับพุ่งเข้าใส่แรงเกินไป
 ต้นไม้ใหญ่ทั้งต้นจึงโค่นลงมาหักเป็นสองท่อน อีกาตกใจบินขึ้นอีกครั้ง
 แล้วร่อนลงสู่พื้นดิน

ฉันทันเลี้ยวกลับอย่างเสียดาย คิดจะกระโจนใส่อีกครั้ง นึกไม่ถึงว่า
 อีกาขาวพลันหมุนร่าง มีหมอกควันสีขาวกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นมาในอากาศ
 ปิดคลุมร่างเอาไว้ ตอนหมอกควันจางไป อีกาก็ได้หายไปแล้ว สิ่งที่มา
 แทนก็คือเด็กหนุ่มในชุดสีขาวคนหนึ่ง

หากใช้สายตาในการตัดสินความงามของมนุษย์มามอง เด็กหนุ่มผู้นี้
 รูปร่างหน้าตาน่าจะงดงามมาก และดูสุขุมนุ่มนวล แทบจะแยกไม่ออกว่า
 เป็นเพศผู้หรือเพศเมีย รูปร่างของเขาผอมแห้ง เส้นผมดำดูจมน้ำตกร
 ดวงตารูปเมล็ดชิง* เปี่ยมเสน่ห์ ประกอบกับจมูกที่โด่งเป็นสันและใบหน้า
 กระจัดกระจิมรูปเม็ดแตง สวมเสื้อคลุมยาวสีขาวตัวหลวมกว้าง ตรงคอเสื้อ
 เห็นกระดูกไหปลาร้าได้วับๆ แวมๆ ดูมีเสน่ห์เย้ายวนใจอย่างบอกไม่ถูก
 ถ้าเอาไปวางไว้กลางฝูงชน เพียงเขาขยับตาคงทลายใจเยิ้มที่เดียวก็
 เพียงพอให้ชายหญิงลุ่มหลงเคลิบเคลิ้มร่างอ่อนระทวยไปเป็นแถบ

ข้างต้นเป็นข้อสรุปใหม่ในอีกหลายปีให้หลัง หลังจากฉันทันได้เรียนรู้
 การขัดเกลาสำนวนคำบรรยายและการตัดสินความงามของมนุษย์แล้ว

* ชิง คือแอปปริคอต

ทว่ายามนี้ฉันใช้การตัดสินใจความงามของแมวในการมอง เขาก็แค่คนธรรมดาที่มีดวงตาสองข้างหนึ่งจมูกหนึ่งปากคนหนึ่งเท่านั้น

เด็กหนุ่มจะมีรูปร่างหน้าตาเช่นไรไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน ปัญหาสำคัญที่สุดที่อยู่ตรงหน้าในเวลานี้ก็คืออาหารของฉันหายไปไหนแล้ว

ยังไม่ทันได้สติกลับคืนมา เด็กหนุ่มก็กระวีกระวาดพุ่งเข้ามาหาฉัน "ลูกพี่ ท่านทำบ้าอะไรของท่าน"

ฉันรู้สึกเดือดดาลขึ้นมา อดร้องด่าออกไปไม่ได้ "ฉันเป็นแมว! ไม่ใช่ลูกพี่!"

พูดจบฉันก็ใช้กรงเล็บลูบๆ คอ ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรจู่ๆ ตนเองจึงพูดได้ รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย แต่เด็กหนุ่มชุดขาวที่อยู่ตรงหน้ากลับดูประหลาดใจยิ่งกว่าอย่างเห็นได้ชัด เขายกมือขึ้นช้าๆ ชี้อาที่ฉันแล้วพูดติดอ่าง "ลูก...ลูกพี่...ท่าน...ท่าน..."

เหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นมาอย่างสลับซับซ้อนเช่นนี้ทำให้ฉันยืนตะลึงอยู่กับที่ ในสมองมีแต่ความสับสนยุ่งเหยิง เศษเสี้ยวความทรงจำจำนวนนับไม่ถ้วนทะลักออกมา ในนั้นมีสาวน้อยงดงามที่มีหูแมวอยู่บนศีรษะผู้หนึ่งกำลังคลี่ยืมอ่อนหวาน ตอนตั้งสติได้ฉันจึงพบว่าโลกที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้เป็นสีหม่นเหมือนที่ผ่านมา หากแต่เต็มไปด้วยสีสดหลากหลาย แต่ก่อนฉันไม่เคยรู้ชื่อของสีเหล่านั้น และแยกสีเขียว สีแดง สีน้ำเงินที่เจ้านายเคยพูดถึงไม่ออก ไม่รู้ว่าเป็นหญ้าเขียวขจีหรือท้องฟ้า แต่เวลานี้ฉันถึงกับเข้าใจถึงเส้นทึบและชื่อของพวกมันแล้ว ความงามงดงามทั้งหมดนี้ช่างทำให้คนเคลิบเคลิ้มหลงใหล

ความทรงจำสับสนยุ่งเหยิงขึ้นทุกที และก็ยังปวดศีรษะขึ้นทุกที

ทั้งหมดนี้ทำให้ฉันรู้สึกหวาดกลัว

ฉันอยากกลับบ้าน

กลับไปยังสถานที่ที่ไม่มีอันตราย ไม่มีใครทำร้าย มีแต่ความอบอุ่น
แห่งนั้น

ครั้นแล้วฉันก็ไม่ไปคิดอีกว่าอีกาหายไปในไหน เพียงคิดจะค่อยๆ ย่อง
หลบไป

แต่เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เด็กหนุ่มชุดขาวที่อยู่ข้างหลังก็กระโจน
เข้ามาทันที กอดฉันไว้ในอ้อมแขนแน่น ปากก็ยังคงร้องเสียงดัง "ลูกพี่
ท่านอย่าเพิ่งไป มีเรื่องอะไรค่อยพูดค่อยจากัน"

สองมือของเด็กหนุ่มมีแรงมาก รัดฉันจนแทบหายใจไม่ออก ฉัน
พลันโกรธขึ้นมา ตวัดกรงเล็บไปที่ใบหน้าเขาที่หนึ่ง เขาร้องเสียงหลง
พลางเบี่ยงหน้าหลบ แต่ยังคงถูกปลายเล็บฉันข่วนแสบข้างขวาจนมี
เลือดไหลซึม

ฉันฉวยจังหวะนี้ใช้สองเท้าถีบยันจนหลุดจากอ้อมแขนที่กักตัวไว้
ออกมาได้ แล้วตวัดกรงเล็บออกไปอีกครั้ง ชัดเขากระเด็นไปไกล
สิบกว่าเมตร

เด็กหนุ่มชุดขาวหลังจากลุกขึ้นมายุ่นมั่นก็เอามือกุมแผลที่อยู่บน
ใบหน้า มองฉันด้วยความตื่นตะลึง ไม่ได้เข้ามาใกล้อีก

ฉันรีบวิ่งหนีไป ไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับไปมอง

2

ปลาอยู่ที่ใด

ลมพัดผ่านข้างหูฉันไปอย่างแรง ต้นไม้ที่อยู่รอบด้านกอยหลังไปคล้ายสายฟ้าแลบ แท้ทั้งสี่วิ่งห้อยตะปิ้งไปราวกับเหยียบอยู่บนก้อนเมฆกว่าจะหยุด ฉันก็ไม่รู้แล้วว่าตนเองอยู่ที่ไหน...ส่วนเด็กหนุ่มชุดขาวผู้นั้นก็ไม่เห็นเงาร่างไปนานแล้ว

บ้านอยู่ที่ไหนกันนะ ฉันที่หลงทางได้แต่หันน้ำม้อยคอตก และออกจะหิวโหย...

จู่ๆก็เฉียบไวสุดพุดพิดไปในอากาศ มีกลิ่นมนุษย์ลอยมาจากที่ไกลๆ ฉันรีบวิ่งไปข้างหน้า แล้วก็เห็นเมืองที่แปลกตาแห่งหนึ่ง

เป็นเมืองที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน...

รีบๆ ร้อนๆ วิ่งเข้าไป ฉันเห็นในเมืองมีคนมากมายเดินไปเดินมา ดูไม่ต่างอะไรกับถนนใหญ่ที่ได้ตึกบ้านฉัน ที่น่าแปลกคือบ้านเรือนของที่นี่ดูเตี้ยเป็นพิเศษ ถนนก็แคบมาก ไม่มีรถราวิ่งไปวิ่งมา เหมาะสำหรับให้แมว

อยู่อาศัยเป็นที่สุด

ที่แปลกยิ่งกว่านั้นก็คือที่นี้ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง พวกเขาส่วนใหญ่ล้วนไว้ผมยาว ทั้งมัดผมเป็นรูปทรงประหลาด แล้วปักด้วยท่อนไม้หรือโลหะรูปทรงต่างๆ ทั้งยังสวมกระโปรง กระโปรงยาวจนลากพื้น

ฉันจำได้ ดูเหมือนเจ้านายเคยพูดว่าผู้ชายที่ไว้ผมยาวสวมกระโปรงเป็นกะเทย

ดังนั้นฉันจึงชี้ชัดได้อย่างเด็ดขาด ที่นี้จะต้องเป็นเมืองกะเทยแน่นอน ซึ่งจัดเป็นปิตาชาชนิตหนึ่ง!

แต่...ปิตาชาจะกินแมงหรือไม่ ฉันรู้สึกลังเลขึ้นมา ไม่ค่อยกล้าเข้าไปในโลกที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ แต่กลิ่นหอมของอาหารที่โชยมาในอากาศทำให้ฉันที่หิวจนท้องร้องโครกครากลิ้มหมดสิ้นทุกสิ่งอย่าง...

ฉันก้มศีรษะ เดินอยู่บนถนนอย่างระแวดระวัง ใช้หางตาชำเลืองมองผู้หญิงและเหล่ากะเทยที่อยู่ด้านข้าง ดูเหมือนจะไม่มีใครสังเกตเห็นตัวตนของฉัน และไม่มีใครมากินฉัน ครั้นแล้วก็ระบายนลมหายใจยาวเหยียด เช็ดหน้ายี้ดอกร้าวบาดๆ ไปข้างหน้าเพื่อหาของกิน

เดินไปได้ไม่กี่ก้าวฉันก็เห็นร้านขายไก่ย่างร้านหนึ่ง เนื้อไก่ที่อยู่ในร้านย่างจนมีสีเหลืองเนื้อนุ่ม ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนใจ เจ้าไก่ที่ยืนอยู่ในร้านไม่ได้สวมกระโปรง เพียงสวมเสื้อตัวยาวกับกางเกงขาวาว ดูเหมือนจะเป็นผู้ชายปกติ น่าจะอยู่ในขอบเขตที่พอสื่อสารกันได้

ฉันจึงวางท่าแบบแมวที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี นั่งสงบเสงี่ยมอยู่หน้าประตูร้านไก่ย่าง เบิกนัยน์ตาใส่แจ่มมองเจ้าไก่ที่กำลังเร่งมือทำงานพลางร้องเสียงใสกังวานออกมาคำหนึ่ง "เมี้ยว..."

ถ้าแก่เพียงกวาดตามองฉันแวบหนึ่ง ไม่ได้ใส่ใจแววดตาว่าวอน
ของฉัน

ฉันจึงตัดสินใจใช้วิธีประจบอดอ้อคนที่ไม่มีใครต้านทานได้ นอนลง
กับพื้นแล้วเกลือกกลิ้งไปมา เผยหนังท้องขาวนุ่มออกมา ทางหนึ่ง
เกลือกกลิ้ง ทางหนึ่งก็ส่งเสียงร้องประจบไม่หยุด "เมี้ยว...เมี้ยว..."

ถ้าแก่ยังคงใจแข็งดุจเหล็ก ไม่สะทกสะท้านหวั่นไหวแต่อย่างใด
เขาโบกมือด้วยความรำคาญแล้วบนพึมพำ "แมวสกปรกมาจากที่ใด"

สกปรกตรงไหน ฉันหันกลับมามองตนเอง ขนเลอะเทอะไปด้วย
น้ำโคลนทั้งตัว เลี้ยวแล้วเลี้ยวอีก ทำอย่างไรก็เลียไม่สะอาดเสียที ได้แต่
ทำหูหล่งด้วยความเสียใจ เดินก้าวหนึ่งหันหลังสามครั้งไปที่ข้างร้าน
เตรียมจะขโมยไก่กิน...

ทว่าถ้าแก่ร้านผู้นั้นดูเหมือนจะอ่านความคิดของฉันออก เขาใช้
มือซ้ายหยิบไก่อ่างมาตัวหนึ่ง วางไว้บนเตียง มือขวาตวัดมิดเป็นประกาย
งดงามในอากาศ จากนั้นก็สับลงไปอย่างแรง ไก่อย่างที่น่าสงสารหัวกับ
ตัวแยกจากกันทันที เขาหันหน้ามามองฉัน เผยรอยยิ้มดูร้าย "แมวขโมย
สมควรตาย กล้าขโมยกิน ข้าจะตัดหางเจ้าให้ขาดกระเด็น!"

ฉันมองมิดที่ส่งประกายวาววับในมือของเขา ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ
ขาดหางหนีไปทันที

หลังจากวิ่งหนีไปหลายถนนโดยไม่กล้าหยุดพัก ฉันที่หิวจนทำ
ทั้งสี่ไร้วีรยวแรงก็หมอบนั่งอยู่กับพื้นอีกครั้ง ไม่อยากก้าวไปข้างหน้า
แม้แต่ก้าวเดียว บนท้องฟ้ามีนกบินมากมาย แต่ฉันไม่รู้จะไปจับพวกมัน
ได้อย่างไร

ถ้าอีกาชาวยังอยู่ก็คงดี ฉันนึกถึงปึกที่ขาวสะอาดและจินตนาการถึงรสชาติดีเยี่ยมของมันแล้วแอบทอดถอนใจ

ท่ามกลางความสิ้นหวัง จับพลันนั้นก็มีเสียงคนพูดดังมา "อวีเออร์* เจ้าช่างหอมยิ่งนัก..."

ปลา...ปลาอยู่ที่ไหน

หูของฉันกระดิก รีบกระโดดขึ้นมาพลาลงเดินตามเสียงไป แล้วก็เห็นบ้านที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมแสบจมูกหลังหนึ่ง ช่างในมีหญิงสาวคนหนึ่ง ไม่ได้สวมเสื้อผ้านั่งอยู่บนตักของชายหนุ่มที่ไม่ได้สวมเสื้อผ้านั่งเคียงกัน หล่อนบิดขยับร่างไปมาพลาลงเอ่ยว่า "หอมก็ไม่ให้ท่านกิน..."

"อวีเออร์ หรือเจ้าอยากให้ข้าร้อนรุ่มใจตาย" ผู้ชายจับ 'สิ่งของสองก้อน' ตรงอกผู้หญิงซึ่งไม่รู้ว่าเป็นอะไรแล้วขยำยี้ไปมา ทางหนึ่งขยำยี้ ทางหนึ่งก็เอ่ยวิงวอน "ให้ข้าเถิด..."

ผู้หญิงหน้าแดงขึ้นมาทันที ตีมือเขาแล้วบอก "คนชั่วร้าย รีบร้อนอะไร"

ฉันมองพวกเขาเริ่มกัดทั้งกันและกันไปทั่วร่างของอีกฝ่ายโดยไม่กะพริบ ดูเหมือนพวกเขาจะทะเลาะวิวาทกันอยู่ สู้กันไปสู้กันมา สู้ไปถึงบนเตียงที่อยู่ข้างๆ แล้วยังเอาจมามันลงด้วย

โอกาสดีแล้ว! ไปหาปลากิน!

รู้ดีว่าไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายผ่านไป ฉันรีบกระโดดจากขอบหน้าต่างเข้าไปอย่างระมัดระวัง เดินวนข้างเตียงหลายรอบ ได้ยินเพียงเสียงครวญครางของผู้หญิงและเสียงหอบหายใจหนักของผู้ชายดังขึ้นมา

* อวี แปลว่าปลา ในที่นี้เป็นชื่อคน

ไม่หยุด

"อา...เร็วหน่อย...เร็วขึ้นอีก..."

"อวีเออร์...ยังจะเอาอีกหรือไม่ เอาอีกหรือไม่"

"เอา...ข้ายังจะเอาอีก...พี่ชายที่แสนดี ปล่อยให้ข้า..."

"ช้าดีกว่าหรือสามีของเจ้าดีกว่า"

"ท่านยอมดีกว่าแน่นอน...เร็วอีกหน่อย"

ปลานั้น...อรรยถึงเพียงนั้นเขียวหรือ ถึงขั้นต้องทะเลาะตบตีเพื่อแย่งชิง? เสียงของพวกเขาฟังดูแล้วมีความสุขและตื่นเต้นมาก ทำให้ฉันอดน้ำลายไหลไม่ได้ เพียงแต่ไม่กล้าเข้าไปแย่งกิน ได้แต่เดินวนไปวนมาอยู่ข้างเตียงด้วยความร้อใจ

ไม่รู้ผ่านไปนานแค่ไหน ปลาอาจจะถูกกินหมดแล้ว การวิวาทของพวกเขาไม่ค่อยหยุดพักลง จู่ๆ ผู้หญิงก็เปิดม่านมุ้งเดินออกมา ฉันรีบมุดเข้าไปใต้เตียง มองการเคลื่อนไหวของหล่อนด้วยความตื่นเต้น

ดูเหมือนหล่อนจะไม่เห็นฉัน เพียงพูดกับผู้ชายที่อยู่บนเตียงว่า "เข้าไปครู่เดียวก็มาแล้ว" จากนั้นก็หยิบเสื้อผ้าหลายตัวที่อยู่บนพื้นขึ้นมาคลุมร่าง บิดเอวเดินออกจากประตูห้องไป

ฉันเห็นผู้หญิงออกไปแล้วจึงเดินออกมามองมุ้งบนเตียง นี่ถึงปลาที่แสนเอร็ดอร่อย ในที่สุดก็อดใจไม่ไหวค่อยๆ เลิกมุ้งตรงปลายเตียงขึ้นเล็กน้อยแล้วมองเข้าไปข้างใน หวังจะได้เห็นน้ำแกงและเศษปลาที่กินเหลือ

ผู้ชายกำลังหลับตาพักผ่อนจึงไม่เห็นฉัน ฉันทำใจกลัวค่อยๆ ปีนขึ้นไปกวาดตามองรอบหนึ่ง ไม่พบร่องรอยใดๆ ของปลา กลับพบ

ของเล่นประหลาดตรงหว่างขาทั้งสองข้างของเขา

นั่นคืออะไร แดงๆ เล็กๆ คล้ายหัวเต่า

ฉันเดินไปดูข้างๆ ด้วยความอยากรู้ ยื่นกรงเล็บไปแตะเบาๆ

นึกไม่ถึงว่าเต่านั้นจะขยับตัว! ฉันตกใจผะก๊วยไปก้าวหนึ่ง

มีชีวิต...เป็นสิ่งมีชีวิต...

ฉันรวบรวมความกล้า แตะเบาๆ ไปอีกครั้ง

เต่านั้นก็กระตุกกระดิกอีก! ผู้ชายส่งเสียงครางออกมา "อวีเออร์...

สบายยิ่งนัก ทำต่อไป..."

ของสิ่งนี้กับปลามีอะไรเกี่ยวข้องกัน หรือว่าต้องเอาชนะเขาจึงจะมีปลากิน ฉันก้มหน้าลงมองของที่คล้ายหัวเต่าตรงหน้าด้วยความประหลาดใจ หลังจากลึงเลอยู่ชั่วขณะก็ออกแรงเล็กน้อยตะปบกรงเล็บลงไป

ประสบความสำเร็จ! เต่าถูกตบแบนไปแล้ว ที่น่าเสียดายก็คือเสียงทั้งหลังก็ถูกกรงเล็บของฉันตบจนหักเป็นสองท่อนไปด้วย

"อ้ากกก!" ผู้ชายร่วงตกลงไปที่พื้น กุมเต่าเอาไว้พลางส่งเสียงร้องโหยหวนรากับหมู่ลูกเห็อด

ท่ามกลางเสียงร้องโหยหวนของเขา ฉันรู้สึกใจฝ่อเล็กน้อย จะอย่างไรก็ตามเสียงของผู้อื่นฟัง คงต้องโดนด่าแน่ จึงรีบเดินเข้าไป คิดจะประจบเอาใจด้วยการนอนเกลือกกลิ้งบนพื้นสักหลายรอบเป็นการขอโทษ

แต่คิดไม่ถึงว่าผู้ชายคนนั้นกลับเกลือกกลิ้งไปมาหนักกว่าฉันเสียอีก เขาเกลือกกลิ้งไปเนื้อตัวก็แข็งเกร็ง อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้ายับเยินเข้าหากัน น้ำตาและน้ำมูกไหลย้อย ทำทางเหมือนเจ็บปวดอย่างมาก

เตียงหลังนี้คงล้ำค่ามากแน่...

เพื่อแสดงความรู้สึกเสียใจอย่างนอบน้อมและจริงใจ ฉันจึงใช้อั่งเท้า
กดขาเขาไว้ จากนั้นก็เอาศีรษะถูไถคลอเคลีย ทางหนึ่งถูไถ ทางหนึ่งก็ร้อง
"เหมียวว" กล่าวขอโทษ

ในที่สุดเขาก็ยอมรับการขอโทษของฉัน นอนหลับไปด้วยความพอใจ
ทั้งยังหลับจนน้ำลายฟูมปาก

ฉันฉวยโอกาสตอนที่เขานอนหลับ หาไปทั่วห้องรอบหนึ่ง ยังคง
ไม่พบอาหาร ผู้หญิงได้ยินเสียงโครมครามก็พุ่งเข้าประตูมา หล่อน
ประคองผู้ชายที่อยู่บนพื้นขึ้นมาแล้วร้องเสียงแหลม "ท่านเป็นอะไรไป
รีบตื่นขึ้นมาสิ! มีโจรบุกเข้ามาหรือ รีบตื่นขึ้นมา!"

ฉันเห็นสถานการณ์ดูเหมือนจะไม่ค่อยดีนัก จึงไม่กล้าหาต่อไปอีก
รับฉวยโอกาสที่กำลังวุ่นวายกระโดดออกจากหน้าต่างไป

เดินไปได้ไม่กี่ไกลก็มีหมาป่าสีดำตัวใหญ่เข้ามาขวางหน้า เขาพูด
ภาษามนุษย์บอกกับฉัน "ปีศาจร้ายที่ทำร้ายมนุษย์ ดุซึซ้าจะจัดการเจ้า
อย่างไร!"

นี่มันเรื่องอะไรกัน...ใครคือปีศาจร้าย

ฉันตกใจจนงงกันไปหมดแล้ว

3

ไล่สุนัขชั่วร้ายไปด้วยความกล้าหาญ

สุนัขนับเป็นตัวอะไร!

ประมาณครึ่งปีก่อน ฉันตัวดกกรงเล็บไล่ตาสุนัขปักกิ่งที่มาเป็น
แขกที่บ้านจนเกือบตาบอด ตั้งแต่นั้นพอสุนัขตัวนั้นเห็นฉันก็จะเข้าไป
มุดอยู่ใต้เตียงไม่กล้าออกมา!

สุนัขสีดำตัวใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าตัวนี้ถึงกับกล้าดำฉันว่าเป็น
ปีศาจร้าย คงเบื่อหน่ายชีวิตเต็มประดาแล้วกระมัง

ฉันโมโหแล้ว! ฉันโกรธแล้วนะ!

เมื่อแมวโกรธ ผลที่ตามมาย่อมหนักหนายิ่ง!

"เมี้ยว..." พร้อมเสียงร้องที่ดังขึ้น ฉันก็กระโจนเข้าไปอย่างดุขัน
กรงเล็บที่แหลมคมตะปบไปที่ใบหน้าของสุนัข ตั้งใจจะควักลูกตาเขา
ออกมา

สุนัขสีดำตัวใหญ่คาดไม่ถึงว่าฉันจะลงมืออย่างฉับพลันรีบหลบไป

ที่ด้านข้าง รอดพ้นการจู่โจมอย่างรุนแรงไปได้ แต่ทรงเล็บยังคงกรีดผ่านผิวหนังที่หัวไหล่ของเขา เลือดสดๆ ไหลซึมออกมา กระแสลมอันหนักหน่วงทรงพลังทะลุเข้าใส่กำแพงบ้านที่อยู่ด้านหลังพังทลายกลายเป็นเศษซากทั้งหมด

อิฐหินแตกกระจายเต็มพื้น มีคนหลายคนวิ่งออกมาจากในบ้าน มองลานบ้านที่เต็มไปด้วยเศษอิฐเกลื่อนกลาดด้วยดวงตาเบิกค้าง

ฉันรู้ ครั้งนี้ท่าขาวของเสียหายต้องโดนค่าอีกแน่ จึงรีบสาวเท้าวิ่งหนี

"ปีศาจร้ายอย่าได้คิดหนี!" สุนัขตัวนั้นร้องตะโกนอยู่ข้างหลังแล้วไล่ตามฉันมาติดๆ ไม่ยอมปล่อย

พวกเราทั้งสองตัววิ่งวิ่งก็วิ่งก็ไกล ไม่รู้วิ่งมานานเพียงใด ฉันก็ยังไม้อาจสลัดหลุดจากอีกฝ่ายได้ไม่นานฉันก็เปื้อนการเล่นวิ่งไล่จับกันเช่นนี้ทั้งเห็นไม่มีคนวิ่งไล่ตามมาตามฉันที่ก่อเรื่อง ครั้นแล้วจึงหยุดฝีเท้า

สุนัขตัวนั้นเห็นฉันหยุดลงก็รีบถอยหลังไปหลายก้าว พูดอย่างเหนื่อยหอบ "เจ้า...เจ้าปีศาจร้าย เจ้าแถมมาก ร้ายกาจถึงเพียงนี้"

"แกพูดภาษามนุษย์ได้! แกต่างหากที่เป็นปีศาจร้าย ฉันเป็นแมว! เมี้ยว..." เพื่อจะยืนยันว่าตนเป็นแมวของจริง ฉันจึงเกลือกกลิ้งไปกลับพื้นหลายรอบ ให้เขาดูหนังท้องขาของฉันเสียเลย

"บังอาจ!" เขาตะวาดด้วยความเดือดดาล "ข้าคือสุนัขเชียวเทียนของเทพเอิร์ทกลางแห่งแดนสวรรค์! เป็นสุนัขเทพ!"

"แกเป็นสุนัข!" ฉันโต้แย้ง

"เป็นสุนัขเทพ!"

"เป็นสุนัข!"

พวกเราได้เฝ้ายกันอยู่พักใหญ่ โดยโยนจุดประสงค์เดิมออกไปจากสมอง สุดท้ายยังคงตัดสินใจที่จะใช้กำลังแก้ไขปัญหา

สุนัขตัวนั้นพลันใช้สองขาหลังยืนขึ้นมา ควนสีดากลุ่มหนึ่งแผ่คลุมเขาไว้ เมื่อควนสลายไปก็มีผู้ชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น

ใช้การตัดสินใจงามของมนุษย์มาบรรยาย ผู้ชายคนนี้รูปร่างหน้าตาดีมาก เส้นผมสีดำตัดสั้นทั้งศีรษะตั้งขึ้นทุกเส้น ดวงตาสีแดงมีประกายเจิดจ้าคมกริบ ผิวสีคล้ำเข้มสม่ำเสมอ รูปร่างสูงโปร่งหล่อหุ้มด้วยชุดเกราะหนังรัดรูป ยามเคลื่อนไหวขึ้นมากล้ามเนื้อดูงดงามดุจสายน้ำไหล มุมปากยังมีเขี้ยวเล็กๆ สองซี่

นี่ก็เป็นข้อสรุปที่เสริมขึ้นมาในภายหลัง หลังจากฉันได้เรียนรู้หลักการตัดสินใจงามของมนุษย์แล้ว ต่อไปเหตุการณ์ในทำนองเดียวกันนี้ให้ยึดคำอธิบายเดิมทั้งหมด ไม่อนุญาตให้มีข้อคิดเห็นแย้งใดๆ

ทว่าตอนนี้ในสายตาของฉัน เขายังคงเป็นผู้ชายธรรมดาที่มีดวงตาสองข้างหนึ่งจมูกหนึ่งปาก ส่วน 'เขี้ยว' ของฉันหายไปอีกครั้งแล้ว

"แกเป็นใคร" ฉันที่เคยมีประสบการณ์มาแล้ว ครั้งนี้จึงไม่หวาดกลัวอีกเพียงถามด้วยความแปลกใจ

ชายผู้นี้ไม่พูดไม่จา เพียงเผยกรงเล็บเหล็กในมือคู่หนึ่งออกมาแล้วกระโจนเข้าใส่ฉันอย่างดุเดือด ฉันตกใจกระโดดขึ้นไป ร่างพุ่งทะยานไปอยู่ข้างหลังเขา

นึกไม่ถึงว่าเขาจะว่องไวมาก ใช้กรงเล็บจู่โจมเข้ามาอย่างดุเดือดอีก ฉันหลบหลีกอย่างทุลักทุเล เสียดยที่กรงเล็บของฉันทันทียาวพอจะจับเขา

ไม่ถึง

หลังจากความคิดนี้ผุดขึ้นมาในสมอง เศษเสี้ยวความทรงจำของฉันก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมาอย่างประหลาด ทิวร่างคล้ายมีกระแสน้ำบางอย่างโคจรรอบอย่างไม่หยุดยั้ง ก่อทวนจนอวัยวะหักล้างกันหกกรอง* ปั่นป่วนขึ้นมา

แต่วันบางเบาไม่รู้สึอะไรตลบฟุ้งออกมาทิวร่างกาย ห่อหุ้มร่างของฉันไว้ทั้งหมด เมื่อหมอกควันสลายไป ฉันพบว่าตนเองดูเหมือนจะเปลี่ยนเป็นตัวใหญ่ขึ้น สูงขึ้น มือเท้าทั้งสี่ก็เปลี่ยนเป็นยาวขึ้น

ไม่รอให้ฉันได้ทันตั้งสติ ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าพลันยืนตัวแข็งทื่อหยุดการเคลื่อนไหว ดวงตาสีแดงของเขาเบิกกว้างจนใหญ่กว่ากระดิ่งทองแดง ยืนโง่เง่าอยู่ที่นั่น ไม่ขยับเขยื้อนอีก

ชั่วขณะนั้นฉันก็ฉวยโอกาสนี้ตัวด้งเท้าออกไป ชัดเขาจนกระเด็นออกไปทางด้านข้างหลายเมตรกว่าจะตั้งหลักได้อย่างทุลักทุเล

"เกือบจะถูกความงามทำให้เคลิบเคลิ้มเสียแล้ว" ชายผู้นั้นเข็ดคราบโลหิตที่มูมปาก เตรียมจะโจมตีอีกครั้ง

เท้าทั้งสี่ของฉันเกาะอยู่กับพื้น โกงเอนขึ้นเตรียมพร้อมป้องกันฉบับพลันนั้นจึงรู้สึกว่าร่างกายออกจะเทอะทะ มีสิ่งของที่ทำให้ไม่สบายตัวอยู่บนร่าง

เป็นเสื้อผ้า เสื้อผ้ามากมาย ซ้ายชั้นหนึ่งขวาชั้นหนึ่งห่อหุ้มร่างฉันเอาไว้แน่น ยามเนื้อผ้าสัมผัสถูกผิวหนังทำให้ฉันรู้สึกขนลุก

* อวัยวะหักล้างกันหกกรอง หรือห้าตันหกกลวง เป็นคำเรียกรวมอวัยวะภายในตามตำราแพทย์แผนจีน หักล้าง ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต ทำหน้าที่ผลิตสร้าง กลั่นฟอก และหล่อเลี้ยง ส่วนหกกรอง ได้แก่ ถุงน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และท่อน้ำเลี้ยง (ซานเจียว) ทำหน้าที่ย่อย ดูดซึม และเก็บสะสม

ฉันไม่ชอบสวมเสื้อผ้า แต่ก่อนพอถึงฤดูหนาวเจ้านายมักจะซื้อเสื้อผ้าตัวเล็กๆ กลับมาแล้วบังคับให้ฉันสวม ฉันก็จะหาวิธีต่างๆ นานาในการถอดทิ้ง

เวลานี้ ร่างนี้ก็ไม่อาจยกเว้น!

"รอประเดี๋ยว!" ฉันร้องบอกชายผู้นั้นให้หยุดชั่วคราว จากนั้นก็ใช้กรงเล็บฉีกทิ้งเสื้อผ้าตนเอง ดีที่เสื้อผ้านี้บางมาก เวลาฉีกแล้วจึงเหมือนกับฉีกกระดาษ แค่สองสามทีก็หลุดออกจนหมด

ชายที่อยู่ตรงหน้าใบหน้าเปลี่ยนเป็นแดงฉานในทันที แดงจนเหมือนกุ้งที่ต้มสุก เขาถอยหลังไปไม่หยุด ถอยพลางร้องไปพลาง "นี่!...นี่!...ร้ายแรงเกินไปแล้ว...เจ้ารีบหยุดมือ! อย่าถอด! อย่า!"

ฉันหาได้สนใจว่าเขาจะร้องโวยวายอะไร ฉีกผ้าผืนเล็กชิ้นสุดท้ายออกจากร่างแล้วก็รู้สึกลัดกลั้มเล็กน้อยเมื่อพบว่าที่อกของฉันดูเหมือนจะมี 'ซาลาเปาไส้ถั่วสีขาว' สองลูกปรากฏอยู่ ลองคลำดูสองสามทียังรู้สึกว่าหนักและใหญ่มาก ช่างอึดอัดน่ารำคาญยิ่ง

ชายผู้นั้นยังร้องเสียงแหลมขึ้น เขาถึงกับหมุนตัวไป ไม่มองศัตรูที่อยู่ตรงหน้าอีก

ฉันจะปล่อยโอกาสในการโจมตีที่ดีเช่นนี้ไปได้อย่างไร ครั้นแล้วก็ฉวยจังหวะที่เขากำลังลนลานกระโจนเข้าไปอย่างดุเดือด กอดเขาแล้วม้วนกลิ้งไปกับพื้นหลายรอบ

"อา! อย่า!!!" ชายคนนั้นร้องเสียงดังมาก ดังก้องไปทั่วฟ้าทีเดียว เลือดสดๆ สองสายฉีดพุ่งออกมาจากจมูกของเขา ลูกตาหมุนกลอกไปทั่วมองฟ้ามองดินมองก้อนเมฆ แต่กลับไม่กล้ามองมาที่ฉัน

ฉันกดเขาแน่นไม่ปล่อยมือ ใช้ฟันกัดเกราะหนังตรงหน้าอกของเขา จนขาด เผยให้เห็นร่างกายท่อนบนที่กำยำล่ำสัน

"ละเว่นข้าเถิด! นี่ยังเป็นครั้งแรกของข้าด้วย!" ยิ่งชายหนุ่มเอ่ยปากขอร้อง เลือดที่จุมูกของเขาก็ยิ่งไหลออกมามากขึ้น ไหลจนเลอะไปทั้งร่าง

ครั้งแรกอะไรกัน ท่าทางของเขาดูน่าสงสารมาก ทำให้ฉันรู้สึกใจอ่อนขึ้นมา คิดไม่ถึงว่าเขาจะฉวยโอกาสตอนที่ฉันใจอ่อน ใช้ 'ท่อนไม้ใหญ่ยาวท่อนหนึ่ง' ยันช่วงเอวของฉันเอาไว้

คิดจะลอบโจมตี?!

ฉันที่รู้ถึงแผนการดำซ้ำของเขาก็โมโหขึ้นมาอีกครั้ง กัดลงไปที่หัวไหล่ของเขาเต็มแรง ฟันที่แหลมคมฝังเข้าไปในกล้ามเนื้อและผิวหนัง แทะจะดังเอานื้อทั้งก้อนออกมา เจ็บจนเขาร้องคราง ในที่สุดมือทั้งสองข้างของเขาก็ออกแรงกระชากเกราะหนังด้านบนออกมาทั้งหมด และใช้โอกาสนี้สลัดตัวฉันให้หลุดออกไปด้วย

ชายคนนั้นหอบหายใจแรง ร่างที่เปลือยท่อนบนก้าวถอยหลังไปหลายก้าว จากนั้นก็เอามือข้างหนึ่งกุมจุมูกก่อน แล้วอีกข้างก็กุมร่างท่อนล่างไว้ สีหน้าแดงดุจสีเลือด เขายกมือขึ้นโบกไปบนท้องฟ้า เรียกเมฆมาก่อนหนึ่ง กระโดดขึ้นไปแล้วเหาะหนีไปทันที

ปากของฉันคาบของที่ยึดจากศัตรูมาได้...เกราะหนังที่ขาดเป็นชิ้นๆ มองไปยังทิศทางที่เขาเหาะหนีไปอย่างงุนงง ไม่เข้าใจว่าที่แท้แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้น

อย่างไรเสีย...ก็ชนะแล้วละมัง

คิดมาถึงตรงนี้นั้นก็ดีใจขึ้นมา เอาของที่ยึดมาได้โยนลงกับพื้น
ฉันทักใจคิดว่าจะเกาหูตนเอง แต่กลับพบว่าขาของตนไม่เหมือนกับ
แต่ก่อนแล้ว

ไม่มีขน?...บนขาไม่มีขน...หนังและขนที่น่ารักเล่า

ฉันทักใจจนลนลานแล้ว รีบตรวจดูไปทั่วตัวทั้งบนล่าง แล้วก็ต้อง
เศร้าใจเมื่อพบว่านอกจากบนศีรษะและส่วนน้อยบนร่างกายไม่กี่แห่งแล้ว
ทั้งตัวล้วนไม่มีขน อีกทั้งร่างกายก็เปลี่ยนจนดูแปลกประหลาดมาก

หนวดยาวๆ ของฉันทายไปแล้ว แผ่นเนื้อเล็กสีชมพูอมแดงตรงอุ้งเท้า
ก็หายไป สิ่งที่มาแทนที่คือเส้นผมยาวสีน้ำเงินอมม่วงและผิวหนังที่เกลี้ยงลื่น
ดุจแพรต่วน นอกจากหูแมวและหางใหญ่มีขนปุกปุยที่ยังกวัดแกว่งไปมา
ได้เหมือนเดิมแล้ว ส่วนอื่นล้วนคล้ายมนุษย์

เห็นๆ กันอยู่ว่าฉันทเป็นเพียงแมวตัวหนึ่ง

ทำอย่างไรดี...ทำอย่างไรดี ขณะตกตะลึงพริ้งเพริดอยู่นั้นก็มี
เสียงเรียกด้วยความตื่นตระหนกดังมาจากที่ไกล

"ลูกพี่!"

"น้องสาวบุญธรรม!"

ฉันทที่กำลังเศร้าโศกเสียใจค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา เป็นเด็กหนุ่มชุดขาว
คนนั้นกับผู้ชายตัวโตหน้าดำที่ไม่รู้จักชื่อ พวกเขากำลังมองฉันทอยู่ไม่ไกล
ด้วยอาการปากอ้าตาค้าง

สีหน้าของพวกเขาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง...แดงมาก...

ฉันทส่งเสียงร้องออกมาด้วยความคับแค้นระคนเศร้ารันทดใจ

"เมี้ยว..."

4

หลัวข้าหญิงที่ดุร้าย

สถานการณ์ในตอนนี้นั้นคืออะไร

ทั่วบริเวณเต็มไปด้วยเศษชิ้นส่วนของเสื้อผ้า ยังมีคราบเลือด เล็กน้อยหยดอยู่บนหญ้าสีเขียว ฉันนั่งอยู่บนพื้นด้วยเนื้อตัวเปลือยเปล่า มองผู้ชายสองคนที่ปรากฏตัวขึ้นมาตรงหน้า พลันรู้สึกถึงกลิ่นอาย ไม่ปลอดภัยที่เริ่มไหลเวียนอยู่ในอากาศ

นั่นเป็นกลิ่นอายของความโกรธแค้นเจือด้วยรังสีเช่นฆ่า แผ่กระจาย ออกมาปิดฟ้าคลุมแผ่นดิน ทำให้ฉันรู้สึกหวาดกลัว

ขณะลอบระวังตัวอยู่นั้น ชายทั้งสองคนก็หมุนตัวเข้าไปพร้อมกัน ในทันที ผู้ชายตัวโตคนนั้นถอดเสื้อคลุมของตนออกแล้วโยนมาให้ฉัน ทั้งที่ยังหันหลัง จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบจะสั้นด้วยความโกรธแค้น "น้องสาวบุญธรรม เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมมาคลุมร่างไว้ ประเดี๋ยวพวกเรา จะไปหาตัวเดียร์จันที่ ทำให้เจ้ามีมลทินออกมาสืบเป็นหมื่นชั้น!"

ฉันทานเข้าไปดมๆ เลื้อยคลุมบนพื้น มีขนปุยๆ อยู่ที่ชอบข้าง
 คุศุมใส่สไบ ยิ่งกระตุ้นความเจ็บปวดอาดูรที่ฉันมีต่อหนึ่งและคนที่
 สูญเสียไป ฉันทิ้งกลานขึ้นไบบนเลื้อยคลุม ขดตัวเป็นก้อนกลมกอด
 หางใหญ่ขนปุกปุยที่เลื้อยอยู่ด้วยความเศร้าใจ

"ลูกพี่ เรียบร้อยหรือยัง" เด็กหนุ่มชุดขาวเอ่ยถาม

ฉันไม่เข้าใจที่เขาถามว่าคืออะไร จึงกลิ้งไปมาอยู่บนเลื้อยคลุม
 ร้องเสียงออดอ้อน "เมี้ยว..."

ครั้นแล้วเด็กหนุ่มชุดขาวกับชายตัวโตหน้าดำก็หมุนตัวกลับมา
 พริบตาที่เห็นฉันก็ร้องอุทานออกมาพร้อมกันแล้วหมุนตัวกลับไปทันที

ขณะที่ฉันกำลังมองหาทางแปลกประหลาดของพวกเขาด้วยความ
 อยากรู้ ทันใดนั้นกลิ่นหอมอย่างหนึ่งก็โชยมาเข้าจมูกของฉัน
 นั้นเป็นกลิ่นไก่อ่าง หอมเ้ายวนจนพยาธิในท้องของฉันเริ่มต้นร่า
 ในสมองเต็มไปด้วยความอยากริน

"เมี้ยว..." ส่งเสียงร้องประจบอีกครั้ง ฉันก็ค่อยๆ คลานไปยังทิศทาง
 ที่กลิ่นหอมโชยมา ตามหาว่าอาหารอยู่ที่ใด

กลิ่นหอมโชยมาจากร่างของชายตัวโตหน้าดำรูปร่างของเขาสูงราว
 สองเมตรกว่า กล้ามเนื้อแน่น สวมเกราะเหล็กประกายสีทองวิบวับ
 บนศีรษะมีเขาวัวแหลมๆ อยู่สองอัน ในมือถือกระบองเหล็กที่ไม่รู้ว่า
 หนักแค่ไหน ทำทางเปี่ยมด้วยอำนาจอันทรงพลัง

ในฐานะแมวที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดีตัวหนึ่ง ฉัน
 ไม่อยากแย่งชิง จึงใช้ศีรษะถูไถขาของเขา ส่งเสียงร้องขอ "เมี้ยว...เมี้ยว
 ฉันจะกินไก่อเมี้ยว"

ชายตัวโตถูกเสียงร้องอ่อนหวานของฉันทึ่งดูด ก้มหน้ามองลงมา
พริบตาที่ดวงตาสบประสานกัน มือของเขาพลันสั่นเทา กระบองเหล็ก
ร่วงหลุดจากมือกระแทกถูกนิ้วเท้าตนเอง เสียงดังตึงทำเอาฉันทะลึง
ตกใจ

ฉันทิด...ถูกกระบองเหล็กใหญ่ขนาดนั้นกระแทกถูกนิ้วเท้าคงจะ
เจ็บมากกระมัง

ทว่าชายตัวโตที่อยู่ตรงหน้ากล้าหาญมาก หัวคิ้วของเขาขยับ
เข้าหากันเล็กน้อย ไม่แม้แต่จะร้องออกมาสักคำ เพียงแต่ใบหน้าสีด้า
เริ่มแดงจนแทบจะร้อนลวก เขาเบือนหน้าหนีไป พูดอย่างเคร่งขรึมจริงจัง
"น้องสาวบุญธรรม เจ้า...เจ้ากำลังทำอะไรของเจ้า รีบสวมเสื้อคลุมก่อน!"

"เมื่อไร...ฉันจะกินไก่" ฉันทเริ่มใช้ขำยื่นขึ้นมา มุดเข้าไปตรงหน้าอก
ของเขา ทางหนึ่งมุด ทางหนึ่งก็ค้นหาไก่อ่าง

"ข้าให้เจ้า! ให้เจ้า!" เขาร้องออกมาด้วยความหวาดหวั่น รีบผลักฉันท
ออกแล้วเอาไก่อ่างออกมาจากอกเสื้อโยนลงบนพื้น จากนั้นก็วิ่งหน้าตั้ง
ออกไปราวร้อยเมตร ตะโกนบอกเด็กหนุ่มชุดขาว "น้ากลัwnางจะสะเทือนใจ
มากเกินไปจนเสียสติไปแล้ว เจ้าช่วยสวมเสื้อผ้าให้นางเถิด"

ฉันทไม่ได้ใส่ใจว่าเขาพูดอะไร เพียงเป็นแมวหิวโหยกระโจนเข้าหา
อาหาร พุงตัวใส่ไก่อ่าง กัดแทะคำโต เด็กหนุ่มชุดขาวเห็นท่าทางการกิน
ของฉันทก็ส่ายหัว หยิบเสื้อคลุมจากพื้นเดินเข้ามา

แยءแล้ว! เขาจะแยءของกิน ฉันทรีบโค้งเอวขึ้นอย่างระแวดระวัง
ส่งเสียงคำรามอ้อๆ เป็นการเตือน

เด็กหนุ่มชุดขาวดูเหมือนจะเข้าใจความคิดของฉันท เขาถลอกตา

หนหนึ่งก่อนยอบตัวลงมา เอาเสื้อคลุมคลุมลงบนร่างของฉัน เอ่ยเสียงอ่อนโยน "แมวที่ว่าง่าย ขอเพียงเจ้าสวมเสื้อคลุมไว้ ข้าก็จะไม่แย่งไก่เจ้ากิน ทั้งยังจะให้ปลาเจ้ามากมายด้วย"

แกเป็นคนดี! ฉันมองเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าด้วยความซาบซึ้งใจอดตื่นเต้นไม่ได้ ถ้ามีปลามากมายให้กิน แะสวมเสื้อผ้าก็ไม่ใช่อะไรใหญ่โตอะไร

เด็กหนุ่มยิ้มอ่อนโยนอีก เขาอุบศีระฉันเบาๆ แสดงท่าทีปลอบขวัญและช่วยฉันผูกสายรัดเสื้อคลุมที่ละเส้นๆ จากนั้นก็กวักมือไปข้างหลังร้องบอก "จอมมารวูกระทิง เข้ามาได้"

ชายตัวโตที่ชื่อ 'จอมมารวูกระทิง' คนนั้นถึงได้ขยับเข้ามาใกล้อย่างระมัดระวัง เขาถอนหายใจ เซ็ดเหงื่อที่หน้าผากแล้วบอก "ยังคงเป็นอินจี่ที่มีหนทาง หากให้ภรรยาข้าเห็นนางกอดข้าเช่นนี้ น่ากลัวพຼ່ງนี้ข้าคงต้องกลายเป็นโคมโพนังวุ่น"

"ตอนนี้ควรทำเช่นไรดี จอมมารคชสารยังรอคำตอบขอแต่งงานอยู่ แต่ลูกพี่เสียสติไปแล้ว" อินจี่ถามด้วยความกลัดกลุ้ม "พวกเขาพี่น้องหลายคนรวมกันขึ้นมาก็กำลังมาก ขาดกรงเล็บทะเลงวงฟ้าของลูกพี่ไปเกรงว่าจะต่อสู้ลำบาก"

พวกเขาสองคนปรึกษารื้อกันอย่างดูเผื่อขึ้นทุกที ฉันฟังภาษาของพวกเขาออก แต่ไม่เข้าใจความหมายของเรื่องราว จึงก้มหน้าก้มตาแตะไก่ของฉันต่อไป กระทั่งเหลือแต่กระดูกจึงเงยหน้าขึ้น ส่งเสียงร้องด้วยความซาบซึ้งออกมาคำหนึ่ง

"น้องสาวบุญธรรม เจ้าจำข้าไม่ได้จริงหรือ" สีหน้าท่าทางของจอมมาร

วัวร์กระตึงดูจะรันทตใจ ดวงตาทั้งสองคล้ายมีไอหมอกจับอยู่ "ที่แท้เป็น
สารเลวตัวใดที่ทำร้ายเจ้าจนกลายเป็นเช่นนี้"

มองสีหน้าท่าทางของเขา ดมกลิ่นคุ่นเคยบนร่างของเขา ในใจฉัน
พลันรู้สึกสะเทือนใจขึ้นมา เศษเสี้ยวความทรงจำทะลักเข้ามาในสมอง
อีกครั้ง ทำให้ฉันโผล่ออกมาโดยไม่รู้ตัว "พี่ชาย...จอม...จอมมาร
วัวร์กระตึง..."

"น้องสาวบุญธรรม!" จอมมารวัวร์กระตึงดีใจเป็นล้นพ้น "เจ้าจำข้า
ได้แล้ว?!"

ฉันยืนขึ้นมา ลูบป่าเขาที่นุ่งอยู่ มองน้ำหยดหนึ่งที่ไหลออกมาจาก
ดวงตาของเขา อดที่จะเลียไปเบาๆ ที่หนึ่งไม่ได้ พยายามพลิกหาถ้อยคำ
ที่เหมาะสมในสมอง "พี่ชาย...อย่าร้องไห้..."

"ข้าไม่ได้ร้องไห้! เพียงแต่ลมแรงเกินไป เม็ดทรายเลยเข้าตา!"
จอมมารวัวร์กระตึงรั้งตัวข้าเข้าไปกอดไว้ในอ้อมแขนด้วยความตื้นตันใจ
พลางขยี้ตา

อันจื้อที่อยู่ด้านข้างจู่ๆ ก็มองไปที่ด้านหลังของพวกเรา ปากอ้า
ตาค้าง ใบหน้าเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

"อัน...อันจื้อ..." ชื่อของเขาปรากฏขึ้นมาในความทรงจำ ไม่รู้เพราะ
อะไรภาษาและความคิดเริ่มพลันเปลี่ยนเป็นไหลลื่นมากขึ้น แม้แต่
คำเรียกแทนตัวต่างๆ ก็ไม่เหมือนเดิม ข้าเฝ้าถามด้วยความประหลาดใจ
"เจ้ากำลังทำอะไร"

จอมมารวัวร์กระตึงก็สังเกตเห็นความผิดปกติ จึงเอียงหน้าไปมองเขา
"เป็นอะไรไป"

"ข้าง...ข้างหลัง..." อินจือชี้มือไปทางข้างหลังพวกเรา เหนือเย็นไหลผ่านหน้าผากเขาเป็นหยดๆ "พี่...พี่สะใภ้..."

"ดี...ดียิ่งนัก ชายมักมากกับแม่มัวโลกีย์คู่นี้!" ทันใดนั้นก็มีความโกรธแค้นดังมาจากด้านหลัง "ถึงกับกล้าปิดบังข้ามา มัวโลกีย์อยู่ด้วยกันเสียวรี!"

ข้าไม่เข้าใจว่าคำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร จอมมารวักระทิงกลับตกใจรีบปล่อยมือที่กอดข้าทันที หันหน้าไปด้วยความร้อนรน

พร้อมกับที่เขาหันหน้าไป ข้าก็เห็นหญิงในวัยที่ออกเรือนแล้วท่าทางดูอีกเหมือนอาจหาญผู้หนึ่ง สวมเสื้อเกราะรัดรูป มือถือกระบี่คมบาดปรายเย็นเยียบคู่หนึ่ง เวลานี้ดวงตารูปเมล็ดซึ่งเบิกกว้าง คิ้วงามดุจกิ่งหลิวชี้ขึ้น มองข้ากับจอมมารวักระทิงอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเหมือนอยากจะฉีกพวกเราทั้งสองเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

"เจ้าฟังข้าอธิบายก่อน ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิด!" จอมมารวักระทิงกระโดดขึ้นมา โบกไม้โบกมือไม่หยุดด้วยความร้อนรน

หญิงผู้นั้นมองข้าวของที่เกลื่อนกลาดเต็มพื้น มองเสื้อคลุมที่ข้าสวมอยู่บนร่าง ทันใดนั้นนางก็กวัดแกว่งกระบี่ฟาดฟันใส่จอมมารวักระทิงอย่างดุตัน "ข้าจะฆ่าเจ้า ชายทรยศ! ข้าสามานย์ยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉาน! แม้แต่น้องสาวตนเองก็ไม่ละเว้น!"

จอมมารวักระทิงรีบยกกระบี่ขึ้นมาต้านอาวุธกระบี่ของนางไว้พยายามอธิบาย "เจ้าฟังข้าพูดก่อน! อย่าหุนหันนุ่บ่ามเช่นนี้!"

"ข้าไม่ฟัง! ข้าจะจับเจ้าตอนแล้วถลกหนังไปทำโคมไฟ!" สีหน้าของนางน่าเกลียดน่ากลัวราวกับเป็นผีร้ายเป็นปีศาจ นางยังก่นด่า

ต่อไปอีก "จากนั้นก็จับแมวมัวโลก็ยไปจุดโคมบนเสา*"

"ห้ามดำน้องสาวบุญธรรมของข้า!" จอมมารวักระหิงเพลิงโทะสะ
พวยพุ่งสูงเทียมฟ้าในทันที

ทั้งสองต่อสู้กันอย่างดุเดือด รอบด้านภูเขาพังทลายพื้นดินแยก
ต้นไม้อิราณร้อยปีถูกผลกระทบจากการต่อสู้โค่นล้มเป็นแถบๆ เศษหิน
ปลิวว่อน เปรียบกับสองสามีภรรยาที่อยู่บ้านติดกันกับข้าเมื่อก่อน
คนคู่นี้ทะเลาะตบตีกันแล้วยังร้ายกาจกว่ามาก ข้าดูจนตาลายไปหมด
แอบให้ร้องให้กำลังใจ จากนั้นก็ตั้งอินจื่อที่อยู่ด้านข้างมาซักถาม
ทำตัวเป็นเด็กน้อยขี้สงสัย "อะไรคือชายทรมศ อะไรคือแมวมัวโลก็ย
อะไรคือจุดโคมบนเสา"

อินจื่อถูกข้าเขย่าตัวจนวิงเวียนตาลาย เขาที่ดูอ่อนแอในที่สุด
ก็ทวีตออกมาด้วยความเดือดดาลสุดขีด

"หยุดมือให้ข้าเดี๋ยวนี้!"

* จุดโคมบนเสา เป็นวิธีการลงโทษชนิดหนึ่ง โดยจะถอดเสื้อผ่านักโทษออกจนหมด เอาผ้าป่านพันไว้ทั้งร่าง
จากนั้นนำลงไปแช่ในอ่างน้ำมัน ตกค้ำก็เอาตัวขึ้นไปมัดไว้บนเสาสูงโดยเอาขาชี้ฟ้า จากนั้นก็จุดไฟจาก
ปลายเท้า

5

จีลมกลับไป

เสียงตวาดของอินจีอด้งมาก สันสะเทือนจนหูข้าลันอิงอล และทำให้สองคนที่ต่อสู้กันซุลมุนหยุดมือได้สำเร็จ

หญิงผู้นั้นจึงจอมมารวักระทิงอยู่เป็นนาน สุตทำยนางก็โยนกระบี่ยาวในมือทิ้ง ก่อนทิ้งร่างลงกับพื้นร้องไห้โฮออกมา "สัตว์เดียรัจฉานสมควรตาย วันๆ ข้าอยู่บ้านเลี้ยงลูกทำงานบ้าน เจ้าอยู่ข้างนอกได้ทำเรื่องเหลวไหลผิดต่อข้าหรือไม่"

"ไม่ผิดต่อเจ้า" จอมมารวักระทิงสันศีระชะติดยๆ กัน หญิงผู้นั้นสีหน้าเคร่งขรึมลงทันที เขารีบร้องขึ้น "ที่ข้าบอกไม่ผิดต่อเจ้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น..."

"แล้วหมายความว่าอย่างไร" ข้าที่ซมอยู่ด้านข้างกำลังดูอย่างสนุกสนาน จึงถามด้วยความอยากรู้

สายตาของหญิงผู้นั้นเบนมาที่ข้าทันที แล้วหยิบพัดใบตองเล่มหนึ่ง

ออกมา ข้าพฉันรู้สึกถึงรังสีเช่นฆ่าที่จุโจมเข้ามาเป็นระลอก เย็นเยียบ
เสียดแทงกระดูก จึงอดตัวสั่นสะท้านด้วยความหนาวเหน็บไม่ได้ ข้าชดตัว
เข้าไปอยู่หลังอินจื่ออย่างระมัดระวัง สู้ไปหูลง พยายามจะซุกซ่อนตัว

"พี่สะใภ้กลัวข้า! ไม่อาจใช้พัดใบตองเด็ดขาด!" อินจื่อร้องขึ้นอีกครั้ง
"ลูกพี่ของข้าถูกคนใช้กำลังข่มเหงรังแก เวลานี้เสียสติไปแล้ว! ถึงได้
มีพฤติกรรมผิดแปลก พี่ใหญ่จอมมารวัจระทิงเป็นบุรุษมีคุณธรรม
ท่านอย่าได้เข้าใจผิดเป็นอันขาด!"

ได้ยินเช่นนั้น หญิงที่ชื่อหลัวซ่าผู้นั้นก็กวาดตาไปที่จอมมารวัจระทิง
ทันที จอมมารวัจระทิงผงกศีรษะราวกับทูปกระเทียม นางยิ้มออกมาทันที
ความเยียบเย็นในดวงตาละลายไปหมด ประหนึ่งฤดูใบไม้ผลิกลับมาสู่
พื้นโลก บุปผานานาพรรณผลิบานสะพรั่ง นางเดินเข้ามาอย่างสนิทสนม
ดึงข้าออกมาจากหลังอินจื่อ ใบหน้าแดงระเรื่อ พูดอย่างชัดเจน "เป็นเพราะ
เจ้าคนชั่วสมควรตายผู้นั้นไม่อธิบายให้ชัดเจน ทำให้ข้าเกือบเข้าใจผิด
น้องสาวไปแล้ว ต้องขออภัยเจ้าด้วย เจ้าอย่าได้เก็บไปใส่ใจเลย"

ข้าเอียงคอ สะบัดๆ หาง เบิกตาโตมองใบหน้านางงามที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนไป
ไม่เข้าใจว่าคำพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร

จากนั้นหลัวซาก็ถามต่อ "น้องสาว ที่แท้เป็นใครกันที่ไม่มีติดตาม
ข่มเหงเจ้า"

"สุนัข!" ข้าโพล่งออกไปอย่างไม่ลังเล สุนัขตัวโตสีดำพฤติกรรม
ชั่วร้ายต่ำทรามเมื่อครู่ตัวนั้นทิ้งความทรงจำให้ข้าอย่างลึกซึ้ง หากมีโอกาส
ข้าจะต้องกัดเขาอีกครั้งแน่นอน

สีหน้าท่าทางของหลัวซ่ายิ่งผ่อนคลายลง รอยยิ้มยิ่งดูสนิทสนม

จอมมารวัชรกระทิงกับอินจื่อก็เข้ามาหอมล้อม จอมมารวัชรกระทิงถามด้วยท่าทางโมโหเป็นพินเป็นไฟ "เป็นสุนัขตัวใด ประเดี๋ยวข้าจะไปสังหารมันเป็นการแก้แค้น!"

ดี! ชั่วชีวิตของข้าชอบรังแกสุนัขที่สุดและชอบเห็นสุนัขถูกคนรังแกที่สุด พวกเจ้าล้วนเป็นคนดี! ข้าซาบซึ่งใจยิ่ง ครั้นแล้วก็พยายามค้นหาชื่อของสุนัขตัวนั้นในสมอง ชื่อของเขาดูเหมือนจะยาวมาก ยามนี้กะทันหันเช่นนี้ทำให้ข้าออกจะสับสน

หลังจากลึงเลอยู่ชั่วขณะ ในที่สุดข้าก็นึกคำที่อยู่ในความทรงจำของตนออกมาได้ และบอกพวกเขาด้วยน้ำเสียงมั่นใจและเด็ดขาด "เขาบอกเขาชื่อเทพเออร์หลาง!"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ทั้งสามคนที่อยู่ตรงหน้าก็ตกอยู่ในสภาพอึ้งตะลึง เป็นนานก็ยังไม่ได้สติ ข้าจึงแตะกระดูกไถ่อย่างที่ตั้งอยู่ข้างทางต่อ

"คงไม่...ไม่ใช่ยางเจียน เทพเออร์หลางแห่งแดนสวรรค์กระมัง" หลังจากนั่งเฝ้าอยู่นาน ในที่สุดอินจื่อก็ได้สติกลับคืนมาและตะกุกตะกักถามขึ้น

ข้าคิดอยู่ครู่หนึ่ง ดูเหมือนตัวอักษรไม่กี่คำตรงหน้าล้วนถูกต้อง จึงพยักหน้ายืนยันอีกครั้ง

"จะเป็นไปได้อย่างไร!" จอมมารวัชรกระทิงเอามือลูบศีรษะพลางกระโดดขึ้นมา "เทพเออร์หลางหาใช่สุนัข!"

อินจื่อยับยั้งความบุ่มบ่ามahunหันของเขาด้วยความสุขุมเยือกเย็น "อย่าลืมนักว่าคนผู้นี้สามารถแปลงกายได้เจ็ดสิบสองร่าง ต่อให้แปลงกายเป็นสุนัขลงมาแดนมนุษย์ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก คงไม่ใช่สุนัขตัวนั้นของเขา

หรรณนะ เป็นไปไม่ได้ที่สุนัขตัวนั้นจะเอาชนะลูกพี่และทำเรื่องไร้ยางอาย
เช่นนี้กับนางได้"

"ไม่ผิด...กำลังความสามารถของน้องสาวบุญธรรมนับว่าอยู่ใน
อันดับต้นๆ ของปีศาจ จะถูกสุนัขโง่เง่าตัวนั้นเอาชนะได้อย่างไร" จอมมาร
ว้าวระทิงนั่งลงไปหม่ออย่างอัปจนปัญญา "แต่...เทพเออร์หลาง...ครั้งนี้
ออกจะจัดการลำบากแล้ว เจ้าว่าเหตุใดเขาจึงมาถูกใจน้องสาวบุญธรรม
เข้าได้"

"เฮ้อ..." หลัวซำมองประเณินซ้ำขึ้นๆ ลงๆ หลายครั้งก่อนเอ่ยว่า
"จะโทษก็ต้องโทษน้องสาวที่รูปร่างหน้าตางดงามเพียงนี้ แม้แต่สตรีด้วยกัน
เห็นแล้วยังนึกรัก เทพเออร์หลางจิตใจหวนไหวก็ใช่จะไม่มีเหตุผล"

พวกเขาสามคนจับกลุ่มปรึกษากันอยู่เป็นนาน เนื่องจาก
เทพเออร์หลางเป็นเทพเซียนที่ทุกคนไม่อาจต่อกรด้วยได้ ในที่สุดก็
ตัดสินใจว่าเพื่อรักษาชื่อเสียงอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของข้าจึงจะเก็บเรื่องนี้
ไว้เป็นความลับ เพียงบอกกับผู้คนภายนอกว่าข้าหกล้มสมองเลอะเลือน
เรื่องแก้แค้นรอไว้วันหน้าค่อยว่ากัน

คำตอบข้างต้นอันนี้ถือสรุปแล้วนำมาบอกข้า หลังจากเขาอธิบาย
อยู่นานข้าจึงเข้าใจความหมายทั้งหมด นั่นก็คือข้าไม่อาจไปสั่งสอนสุนัข
ที่ข่มเหงรังแกข้าตัวนั้นได้...

ข้อสรุปนี้ทำให้ข้าโกรธแค้นยิ่ง จึงประท้วงด้วยการหมอบอยู่กับ
พื้นไม่ยอมขยับตัวอยู่เป็นนาน กระทั่งหลัวซำรับปากว่าจะทำปลาหลิ*
ตัวอ้วนๆ สวยๆ ให้ข้ากินตัวหนึ่ง ข้าจึงผินใจยอมเห็นด้วยที่จะปล่อย

* ปลาหลิ คือปลาจีนน้ำจืดชนิดหนึ่ง ตัวแบน หลังสีดำอมเทา ท้องสีขาวอมเหลือง เนื้ออร่อย

สุนัขตัวนั้นไป

เรื่องที่ต้องพิจารณาเป็นอันดับต่อมาก็คือเรื่องมงคลสมรสที่จอมมารคชสารเสนอมา อันจื๋อบอกทางที่ดีควรปฏิเสธอย่างนุ่มนวลไปก่อน พยายามอย่าไปจุดชนวนสงครามขึ้นมา พวกเขาถกปัญหากันถึงช่วงท้ายสุดก็เห็นพ้องต้องกันว่าเวลานี้สิ่งสำคัญที่สุดยังคงต้องพาข้ากลับไปภูเขาลั้วชิงสวมเสื้อผ้าก่อนค่อยไปดูตัว

ข้าได้ยินคำว่า 'เสื้อผ้า' สองคำก็คิดคำนึงอย่างหนักหนานที ก็เลยออกวิ่งไปมาอยู่กับพื้น ไม่เห็นด้วยที่จะสวม ไม่ว่าอันจื๋อจะเกลี้ยกล่อมหลอกล่อจนปากแทบฉีกอย่างไรก็ไม่เป็นผล

สุดท้ายหลัวซำก็ผลักดันเขาออกไป เข้ามายืนตรงหน้าข้า บอกอย่างเฉียบขาด "ถ้าเจ้าไม่สวมเสื้อผ้า ก็ให้ผีที่หิวโหยในนรกจับตัวไปเสียไม่อย่างไก็กินเสีย!"

เจ้านายเคยบอก มีคนวิปริตบางคนชอบกินเนื้อแมว ด้วยเหตุนี้ภายใต้การบอกเล่าอย่างสมจริงสมจังของหลัวซำ...จึงทำให้ข้าตกใจจนหูลู่ลงมา ในใจนึกหวาดกลัวยิ่ง เพื่อจะไม่กลายเป็นแมวอย่าง ข้ารีบเห็นชอบว่าต่อไปจะยอมใส่เสื้อผ้าแต่โดยดี

จอมมารวัจระทิงเห็นข้าพยักหน้า ก็อดเอ่ยชมหลัวซำเบาๆ ไม่ได้ "เหนียงจื๋อ* นับว่าเจ้ามีฝีมือ"

หลัวซำหันไปยิ้มอ่อนหวานให้เขา ช่วยเขาจัดเสื้อผ้าที่เมื่อครูตีกันจนยับย่น "ปกติกล่อมหงไหเอ๋อร์นอน ข้าก็ทำเช่นนี้"

ข้ายังคงจมอยู่ในโลกแห่งจินตนาการของเนื้อแม่วางที่น่าสยดสยอง

* เหนียงจื๋อ หมายถึงภรรยา เป็นคำเรียกภรรยาของชาวจีนในสมัยโบราณ

เป็นนาน จิตใจและสติปัญญาก็ไม่ฟื้นคืนกลับมา

หลังจากตัดสินใจจะกลับไป ร่างของอินจี่ก็มีหมอกควันสีขาว พวยพุ่งขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อหมอกควันจางไปก็มีอีกาสีขาวตัวหนึ่งปรากฏ ขึ้นมาที่พื้น อาหารของข้ากลับมาแล้ว

ยังไม่ทันหายดีใจ จู่ๆ อีกาตัวนั้นก็เริ่มขยายใหญ่ขึ้น กระทั่งสุดท้าย พอกางปีกออกมา ก็คล้ายจะบดบังท้องฟ้าได้เลย

ข้าไม่เคยเห็นนกตัวใหญ่เท่านี้มาก่อน ช่วงขณะนั้นไม่รู้จะเริ่มพูด จากที่ใดดี จอมมารวัชรกระหิณกลับคิดว่าตัวข้าวางขึ้นไปบนหลังนกใน คราเดียว

หลังจากทุกคนขึ้นมากันหมดแล้ว อีกาก็บินขึ้น เขากางปีกพุ่งขึ้นไป บนนภากาศ ระผ่านท้องฟ้าอย่างงดงาม

ชนสีขาวที่อยู่ใต้ร่างอ่อนนุ่มสบายยิ่ง ปุยเมฆสีขาวบนท้องฟ้า รวกับเงาระบ่ำอยู่ข้างกายข้า ทุกสิ่งทุกอย่างบนพื้นดินกลายเป็นดั่งมด สายลมรุนแรงที่พัดผ่านใบหน้าของข้าก็คล้ายกับทัศนียภาพที่ข้าเห็น ตอนตกลงมาจากชั้นสิบ ไมสิ ยามนี้อาจจะงดงามยิ่งกว่า

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ข้าก็เสี่ยงร้องด้วยความเบิกบานใจท่ามกลาง สายลม "เมี้ยว..."

อีกาล่້ายรับรู้ได้ถึงความตื่นเต้นดีใจของข้า เขาพาข้าบินขึ้นไปต่อ ยิ่งบินก็ยิ่งสูง รวกับจะบินไปให้ถึงดวงอาทิตย์

ภายใต้แสงอาทิตย์ที่สว่างไสว ขนกับปีกสีขาวดุจหิมะคู่ นั้นยิ่งดู งดงาม มีเสน่ห์ดึงดูดใจคนยิ่ง

ข้าก็พลอยคิดคึกอีกเหิมตามไปด้วย เมื่อความตื่นเต้นอีกเหิมบรรล

ถึงขีดสุด ในที่สุดข้าก็ไม่อาจควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนเองได้
และอดที่จะระบายอารมณ์ออกมาเล็กน้อยไม่ได้

"อ้ากกก!" เสียงร้องโหยหวนของอีกาดังสะเทือนเลือนลั่นไปทั่ว
แผ่นฟ้า

การบินที่ราบเรียบมั่นคงเริ่มโคลงเคลง อีกาพลิกตัวไปมาอยู่บน
ท้องฟ้า

จอมมารวู่วกระทิงกับหัวข่าที่อยู่ด้านหลังรีบขยับมาข้างหน้า
พวกเขาดึงแขนข้าคนละข้างก่อนจะร้องขึ้นพร้อมกัน

"น้องสาวบุญธรรม เจ้าอย่ากั้ดอินจื่อ! รีบปล่อย!"

"น้องสาว เจ้าอย่ากั้ดอินจื่อ! ปล่อยเร็ว!"

6

คชสารตัวโตขอหมั้นหมาย

บนภูเขาแล้วอิง ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้า ปกคลุมยอดเขาทั้งลูกจนมืดครึ้ม กล่าวสำหรับแมวซึ่งเป็นสัตว์ที่ออกหากิน ตอนกลางคืน ที่แห่งนี้นับเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การอยู่อาศัยอันหาได้ยากยิ่ง

แต่...ที่นี่ไม่ใช่บ้านของข้า

กระโดดลงจากปีกอีกา ข้าก็หมอบอยู่บนพื้น ดมๆ ทางซ้าย ดมๆ ทางขวา ล้วนไม่มีกลิ่นอายที่คุ้นเคย อดที่จะหันไปมองทุกคนแล้วสงสัยเสียงร้องออกมาหลายคำด้วยความเศร้ารันทดไม่ได้

จอมมารวู่วะทิงกับเหล่าต่างมองหน้ากัน อีกาเปลี่ยนร่างเป็นอินจื่ออีกครั้ง เขาเดินเข้ามายิ้มให้ข้าก่อนบอก "ลูกขึ้น พวกเรา กลับถึงบ้านแล้ว"

นี่ไม่ใช่บ้านของข้า!

ข้ามนั่งอยู่บนพื้น โคลงศิระะไปมาแสดงท่าที่ไม่ยอมลุกขึ้น เขากลับใช้กำลังคว้าแขนข้า คิดจะดึงขึ้นมา

"ไม่!" ข้าสะบัดแรงๆ อันจื่อที่ผอมบางจึงปลิวออกไป ร่างกระแทกกับต้นไม้ต้นใหญ่ที่อยู่ไม่ไกล แรงกระแทกทำให้ต้นไม้ใหญ่ขนาดหนึ่งคนโอบไหวเอนไปมา

ใบไม้แห้งร่วงพรวนกับฝนตก เขาเซ็ดๆ คราบโลหิตที่มุมปาก ตะเกียกตะกายลุกขึ้นม้ายืนกลางฝนใบไม้ เดินมาตรงหน้าข้าอีกครั้ง จับมือทั้งสองของข้าไว้แล้วยืนกราน "ลุกขึ้นมา!"

ข้าเงยหน้าขึ้นมองนัยน์ตาสีนิลคู่นั้นของอันจื่อ ในดวงตามีแวว รันทดใจที่อ่านไม่ออก ไม่รู้เพราะเหตุใดความรันทดใจนี้จึงเสียดแทงเข้าไปในความทรงจำที่อยู่ในสมอง เกิดลูกคลื่นเป็นระลอกกริว ถึงกับทำให้ข้าค่อยๆ ลุกขึ้นยืนตามการจุดติ่งของเขาโดยไม่รู้ตัว

"ดีๆ เชนนี้ถูกต้องแล้ว" จอมมารวัจระทิงจะเข้ามาช่วยประคองแขนข้าอีกข้างหนึ่ง แต่กลับถูกหัวข้าถล่มตาสี เขาจึงยิ้มเจื่อนพลางหดมือกลับไป

ในที่สุดอันจื่อก็ยิ้ม เขาประคองข้าเดินขึ้นไปบนยอดเขาที่ละก้าๆ ข้าเดินตามจังหวะก้าของเขา ลองเดินด้วยสองขา กลับพบว่าไม่ได้ยากลำบากอย่างที่คิด ทั้งยังเดินได้สะดวกสบายยิ่ง

ครู่เดียวข้าก็เริ่มออกวิ่ง ประเดี๋ยวก็กระโดดขึ้นไปบนต้นไม้กระโดดข้ามลำธาร อันจื่ออยู่ข้างหลังก็กางปีก บินลอดกิ่งไม้ไล่ตามความเร็วของข้า

ทันใดนั้นกลิ่นสัตว์ป่าที่ฉุนเฉียวก็หยุดยั้งฝีเท้าของข้าไว้ เสือตัวหนึ่ง

หางตาสีขึ้น หน้าผากมีลายสีขาวก็กระโดดออกมาจากพุ่มไม้ หยดยื่น อยู่เบื้องหน้าข้า เขี้ยวที่น้ำกลัวยมีน้ำลายไหลหยด นัยน์ตาเปี่ยม อานุภาพน่าครันคร้ามเจือรังสีเช่นฆ่าไร่ที่สิ้นสุด

"เมี้ยว!" ข้าตกใจร้องเสียงดังออกมาคำหนึ่ง รีบขดตัวหลบอยู่ ข้างหลังอันจืดที่กลับมาเป็นร่างคน พุดเสียงสั้น "มี...มีเสือ ดี...ดีเขา ให้ตาย!"

"ต้าหวัง* โปรดไว้ชีวิต!" เสือตัวนั้นกลับย่อสองขาหน้าคุกเข่าลงกับพื้น ทันที ปากเอ่ยภาษามนุษย์ "ข้าเหนื่อยมาต่อนรับข้า นับว่าบกพร่องต่อหน้าที่ ต้าหวังได้โปรดเมตตาไว้ชีวิตด้วย!"

ข้าไม่เข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร เอาแต่คิดว่าคอเสื้ออันจืดไว้แน่น แล้วบอก "เสือ! เสือ! รีบตีเขาให้ตาย!"

เสือกุ่กเข่าอยู่กับพื้น โขกศีรษะไม่หยุดพลางร้องว่า "ต้าหวัง ได้โปรดเมตตาไว้ชีวิตด้วย! ต้าหวังได้โปรดเมตตาไว้ชีวิตด้วย!"

ข้ากับเสื่อยังร้องก็ยิ่งดังกังวาน ระหว่งนั้นยังมีเสียงโขกศีรษะ อันจืดถูกรัดคอจนหน้าแดง แสบจะหายใจไม่ได้ จะพูดก็พูดไม่ออก

ยังดีที่ภายหลังจอมมารวักระทิงไล่ตามมาทัน เขาเห็นเหตุการณ์ ก็ตวาดขึ้น "พวกเจ้ากำลังทำอะไร!"

ข้ารีบปล่อยอันจืด กระโจนเข้าไปที่ข้างกายจอมมารวักระทิง พลางร้องบอก "มีเสือ! พี่ชายช่วยข้าด้วย!"

จอมมารวักระทิงยังไม่ทันได้ตั้งสติ หลัวข้าก็รีบเข้ามาผลักข้าออก จากนั้นก็กดข้าไว้หลวมๆ พลางปลอบโยน "น้องสาวไม่ต้องกลัว เสือตัวนี้

* ต้าหวัง แปลว่าราชาผู้ยิ่งใหญ่ ใช้เรียกกษัตริย์หรือเจ้าครองแคว้นในสมัยโบราณ ในที่นี้ใช้เรียกในเชิงยกย่อง

เชื่องยิ่งนัก เชื้อฟังคำสั่งมาก ไม่เชื่อเจ้าบอกให้เขากลับไปมาสักหลายรอบ ให้ดูสิ"

ข้ามองสายตาวงจิ้งของหลัวซ่า กิ่งเชื้อกิ่งสงสัย แล้วรวบรวมความกล้าเดินไปหยุดเบื้องหน้าเสื้อก่อนร้องสั่ง "นั่งลง!"

เสื้อนั่งลงทันที

ข้าย่อนึกถึงคำสั่งฝึกลูกสุนัขที่เคยเห็นเมื่อก่อน จึงพูดขึ้นติดๆ กัน "หมอบลง กลับไป แกล้งตาย อยู่นิ่งๆ ห้ามขยับ!"

ปรากฏว่าเสื้อตัวนี้กลับเชื่อฟังยิ่งกว่าสุนัขเสียอีก รับผิดชอบต่อคำสั่งของข้าทุกอย่าง ยามนั้นนอนอยู่กับพื้น ขาทั้งสี่ชี้ฟ้า

"สนุกยิ่งนัก! สนุกยิ่งนัก!" ข้าตอบมือยังคิดจะสั่งอีก กลับถูกอินจื่อที่หายใจได้แล้วลากเดินเข้าไปในถ้ำบนภูเขาที่ซุกซ่อนอยู่ บอกอีกประเดี๋ยว ค่อยให้ข้าเล่นต่อ

ข้าหันกลับไปมองเสื้ออย่างอาลัยอาวรณ์อีกครั้ง เขามองข้าอย่างน่าสงสาร แต่ยังคงอยู่ในท่าเดิมโดยไม่กล้าขยับ

เข้ามาในถ้ำ ข้ามองไปรอบๆ ข้างในปูขนสัตว์อ่อนนุ่มดูน่าสบายอย่างยิ่ง ยังไม่ทันได้คลานขึ้นไปเลือกกลิ้ง หลัวซ่าก็พาข้าไปที่ห้องด้านข้าง เปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าที่ตัดเย็บจากแพรตัวนชุดหนึ่ง เนื้อผ้านุ่มเบามาก ความรู้สึกตอนสวมอยู่บนร่างกับไม่ได้สวมไม่ต่างกันมาก ทำให้ข้าพอใจยิ่ง ที่พอใจมากที่สุดคือเสื้อผ้านี้ด้านหลังยังมีช่องให้หางโผล่ออกไปได้ ทำให้ข้าถอดหางเลือกกลิ้งได้ตลอดเวลา

จากนั้นอินจื่อกับจอมมารวักระทั่งก็จับตัวข้าไว้แล้วเริ่มอบรมความคิดด้านศีลธรรมจริยธรรม ข้าฟังแล้วเอาแต่หัวทวด พวกเขา

กลับไม่ยอมให้ชานอน กระทั่งหลัวชายกปลาหลิที่ปรุงเสร็จออกมาจึง
ทำลายสภาพอันน่าอึดอัดนี้ไปได้

ที่น่าเสียใจก็คือตอนข้าหมอบร่างลงไปกัดเนื้อปลา พวกเขาก็เริ่ม
สอนข้าถึงมารยาทในการกินอาหารอีก...

น่าเบื่อยิ่งนัก...

การอบรมที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ดำเนินอยู่สามวันเต็มๆ ข้าขัดอึ้นจื่อ
ปลิวกระเด็นไปหลายครั้ง ทำให้จอมมารวัฏกระทิงโมโหแทบคลุ้มคลั่ง
ไม่รู้กี่หน และข้าต้องอดทนยืนหยัดฟังก่อไปภายใต้เนื้อปลาของหลัวชา
ไม่รู้กี่ครั้ง ทว่าเสียด่วนนั้นเคราะห์ร้ายกว่าหนอย เขาอนท่าเดิมไม่ขยับอยู่
นอกประตูมาสามวันแล้ว กว่าข้าจะนึกขึ้นมาได้ เขาก็แทบจะหิวตาย

สามวันมานี้พวกอื่นก็กลับสอนให้ข้าพูดเพียงไม่กี่ประโยค นั่นก็คือ
ให้พูดกับคชสารตัวโตว่า 'แม้จะชื่นชมท่านมาก แต่การแต่งงานในครั้งนี้
ออกจะไม่ค่อยเหมาะสม โปรดให้เวลาข้าได้ไตร่ตรองอีกสักกระยะ'

เพื่อคำพูดที่สมควรตายประโยคนี้ ข้าต้องท่องอยู่นับพันครั้งจึง
พอจะนับว่าจำได้แม่น พร้อมกันนั้นเรื่องการขอแต่งงานนี้ก็ไม่ได้ทั้ง
เงาตำมะโนไว้นใจของข้าอย่างยากจะลืมเลือน

น่ากลัวเกินไปแล้ว...

ในที่สุดก็ถึงวันที่จะต้องเดินทางไปเผชิญหน้ากับเรื่องการแต่งงาน
หลัวชาจับข้าแต่งตัวอย่างพิถีพิถันอยู่ครึ่งวัน จากนั้นก็พาไปที่หุบเขา
แห่งหนึ่งในภูเขาลัวอิง

ก่อนออกเดินทางข้าเคยย้อนนึกถึงช่างที่เคยเห็นในโทรทัศน์

ดูเหมือนจะตัวโตกว่าแมวไม่เท่าไร ทันใดนั้นความคิดที่จะกัดเขาให้ตาย เพื่อแก้แค้นที่มาขอแต่งงานก็อุบัติขึ้นมาในสมอง

แต่เมื่อเข้าได้พบเขาเข้าจริง ก็พบว่าข้าคิดผิดไปแล้ว

ข้างสีขาวตัวโตตัวนี้สูงราวกับภูเข า บดบังแสงอาทิตย์ทั่วท้องฟ้า ยามเขาก้าวเดิน พื้นปฐพีทั้งผืนก็สั่นไหวไปหมด เสียงร้องของเขา ดังมากพอที่จะได้ยินไปถึงท้องนภา กาศ ข้าต้องแหงนหน้าคอยจ้องจ้อง มองเห็นดวงตาของเขา

บนท้องฟ้ามีราชาอินทรีบินมาตัวหนึ่ง หยดลงที่ข้างกายข้าง สัตว์สองตัวนี้ได้ยึดครองพื้นที่ในหุบเขาไว้เกือบทั้งหมด ข้างหลัง ดูเหมือนยังมีแรดชนิดเดียวที่เบียดเข้ามาไม่ได้อีกตัว

ส่วนข้ากับพวกจอมมารวัจระทิงยืนอยู่ในมุมเล็กๆ มุมหนึ่ง แหงหน้าขึ้นมองท่วงท้ออันสง่างามของพวกเขา

กัดไม่สะดวก... ข้าลู่ไปหลុងด้วยความท้อแท้ใจ มองสัตว์ตัวใหญ่ มหิมาตรงหน้าอย่างคับแค้น คิดไม่ออกว่าจะกัดตรงที่ใดได้

จอมมารคชสารเริ่มเอ่ยปากขึ้นแล้ว เสียงของเขาฟังดูขวยเขิน แต่ก้องกังวานยิ่ง สะเทือนเลื่อนลั่นจนแก้วหูข้าสั่นไปหมด

เขาบอก "เหมียวเหมียว ข้ารักเจ้า"

สองคำแรกข้าเข้าใจ แม้ในความทรงจำจะมีใครหลายคน que เรียกข้า ด้วยชื่อที่แตกต่างกัน มีต้าหวัง ลูกพี่ น้องสาว น้องสาวบุญธรรม แมวसारเลว จอมมารแมว คนงามแมว เป็นต้น แต่เหมียวเหมียวกับเหมียวเหมียวสองคำนี้มีจำนวนครั้งที่ปรากฏสูงที่สุด ข้าเข้าใจดี นี่เป็น การเรียกข้า

แต่อีกสามคำข้างหลังนั้นหมายความว่าอย่างไร ข้ารีบหันไปมอง
อันจื่อเพื่อขอความช่วยเหลือ

อันจื่อพยายามขยิบตาให้ข้า เขาขยิบตาจนหน้าแทบจะเป็นตะคริว
แล้ว ข้าจึงนึกขึ้นได้ว่านี่เป็นสัญญาณลับให้พูดคำที่ท่องจำจนแม่นยำ
ประโยคนั้นออกมา

ทว่าข้ายังไม่ทันได้พูดออกมา จอมมารคซสาก็พูดขึ้นอีก "ใช้ร่างเดิม
มาพบแม่นางเหมียวเหมียวดูจะไม่เหมาะ ประเดี๋ยวข้าจะเปลี่ยนเป็นร่าง
มนุษย์"

พูดจบก็มีหมอกควันพวยพุ่งขึ้นมาร่างของเขา ที่ปรากฏขึ้นมา
กลางหมอกควันคือบุรุษผมสั้นสีขาวคนหนึ่ง ร่างกายสูงใหญ่มาก กระทั่ง
เปรียบกับจอมมารวูวกระทั้งแล้วยังสูงกว่าหนึ่งช่วงศิระสะ ผิวของเขา
ค่อนข้างซีดขาว ไม่มีสีเลือดสักเท่าไร อดกายพพทั้งห้าหล่อเหลาดงาม
บนร่างสวมเสื้อเกราะที่ทำด้วยเหล็กเป็นวงร้อยต่อกัน บนสายรัดเอวเหล็ก
รูปศิระสะข้างมีค้อนทองคำใหญ่คู่หนึ่งเหน็บอยู่ บนมงกุฎฝังเพชรยังมี
ขนหางนกยาวๆ ปักอยู่อีกสองอัน คล้ายแม่ทัพผู้มีท่วงทียของปัญญาชน
ที่เคยเห็นอยู่ในการแสดงจิว

ราชาอินทรีที่อยู่ด้านข้างก็เกิดการเปลี่ยนแปลง ที่ปรากฏขึ้นมา
ตรงหน้าอีกครั้งคือบุรุษรูปร่างผอมแห้ง เห็นโหนกแก้มบนใบหน้าชัดเจน
ริมฝีปากบาง จมูกนกอินทรี นัยน์ตาสีทองคู่นี้้นคมกริบราวกับสามารถ
มองทะลุทุกสิ่ง ร่างสวมเสื้อผ้าธรรมดาเรียบง่าย เขามีตะขอเหล็กห้อยอยู่
คู่หนึ่ง ทัวร่างเปี่ยมด้วยพลังอันฮึกเหิมอย่างไม่อาจปิดบังไว้ได้

ในที่สุดแรดนอเดียวที่อยู่ข้างหลังก็เบียดเข้ามาได้ เขาก็แปลงร่าง

เป็นคน เป็นบุรุษรูปร่างแข็งแรงอ้วนท้วน ดวงตาเล็กก็มึนเป็นเส้นตรง ไม่ได้พกอาวุธอะไร ทำทางสุภาพอ่อนโยน ทำให้ข้าเกิดความรู้สึกที่ดีด้วย

จอมมารคชสารเดินเข้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้าข้า เขาหยิบกระดาดแผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อด้วยท่าที่เขินอายแล้วเอ่ยขึ้น "แม่นางเหมียวเหมียว ข้าเขียนจดหมายรักให้เจ้าฉบับหนึ่ง"

ข้าใช้สายตาขอความช่วยเหลือมองไปที่อื่นจ้ออีกครั้ง เขารีบตอบแทนข้า "นางไม่รู้หนังสือ ท่านอ่านเองเถิด"

ครั้นแล้วใบหน้าของจอมมารคชสารก็แดงเรื่อขึ้นเล็กน้อย เขาคลี้กระดาด อ่านออกมาทีละคำอย่างจริงจัง "ตะพาบหนึ่งทรงเครื่อง เนื้อลานึงหมักสุราบุผา กุ้งหมักน้ำปรุงรสต้ม น้ำแกงหัวปลาใส่เต้าหู้ ปลาจะละเม็ดราดพริก ปลาลิ้นน้ำแดง ตะพาบน้ำึ่ง กุ้งแช่สุรา..."

ข้าเบิกตากว้าง เขาท่องชื่ออาหารออกมาชนิดหนึ่ง น้ำลายข้าก็ไหลออกมาส่วนหนึ่ง อยากกินจนแทบจะกระโจนเข้าไป...

คิดไม่ถึงว่าราชาอินทรีที่อยู่ข้างหลังผู้นั้นจะเดินเข้ามาดั่งชายเสื้อ จอมมารคชสารเบาๆ พลังกระซิบ "เจ้าหยิบกระดาดผิดแล้ว นี่เป็นตำราอาหารที่ข้าคัดลอกให้พ่อครัว"

รอบด้านมีเสียงหัวเราะ เสียงของจอมมารคชสารยิ่งดูตื่นเต้นมากขึ้น เขารีบคลำหากระดาดอีกแผ่นออกมา เริ่มอ่านด้วยสีหน้าแดงเรื่ออีกครั้ง "ในป่ามีละมั่งตาย หย้าคาขาวห่อคลุมร่างไว้ สาวน้อยนางหนึ่งเริ่มรู้จักอารมณ์รักใคร่ หม่อมน้อยมาเกี่ยวพานหยอกล้อ..."*

ครานี้ข้าไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิงแล้ว...มองเขาโคลงคิระะไปมา

* บทกวีสมัยต้นราชวงศ์ฉิน ไม่ทราบชื่อผู้แต่ง เนื้อหากล่าวถึงความรักอันโศกเศร้าระหว่างชายหญิง ชายหนุ่มลาละมั่งและนำมาถักนิตให้หญิงสาว

อย่างเหม่อลอย ดวงอาทิตย์บนท้องฟ้าสาดแสงลงมา ข้ารู้สึกอบอุ่นไป
ทั้งร่าง อยากจะฟูบลงไปนอนเสียเดี๋ยวนี้

ข้าอ้าปากกว้างหาวคำโต สะบัดหางที่หนึ่ง ข้าสังเกตเห็นขนหางนก
บนมงกุฎกำลังแกว่งไกวไปตามศีรษะของจอมมารคชสาร ประเดี๋ยวก
แกว่งไปทางขวา ประเดี๋ยวกแกว่งไปทางซ้าย คล้ายตอนเจ้านายเล่นไม้
ล่อแมวกับข้าไม่มีผิด ทำให้ดวงตาของข้าเริ่มส่ายไปตามขนหางนก
สองอันนี้ด้วยความเคยชิน

ซ้าย...ขวา ซ้าย...ขวา ซ้าย...ขวา...ในใจข้าคันยุบยิบ ร่างกาย
ไม่อยู่ในความควบคุม กรงเล็บค่อยๆ ยืดยาวออกมา จิตใจจดจ่อ
รอปริศนาที่ขนหางจะหยุดนิ่ง

ทันทีที่บทกวีกล่อมนอนหยุดลง ข้าก็กระโจนเข้าไปในขนหางนก
ด้วยอำนาจพดุงสนีบาตฟาดเปรี้ยง จอมมารคชสารตกใจจนล้มกลิ้ง
ไปกับพื้น หลบกรงเล็บแหลมคมของข้า

ราชาอินทรีที่อยู่ด้านข้างโกรธแค้นขึ้นมา "หญิงชั่วร้าย! ต่อให้
ไม่รับปากการขอแต่งงาน ก็ไม่จำเป็นต้องทำร้ายพี่น้องของข้ากระมัง!
สังหารนางให้ข้าเดี๋ยวนี้!"

ไม่รู้ว่ามีอันจี้กับจอมมารวักระทิงที่อยู่ด้านหลังถอนหายใจยาวเหยียด
ด้วยเหตุใด

ข้ายังคงหมุนไปรอบๆ ไล่ตามขนหางนกของจอมมารคชสารอย่าง
สนุกสนาน

7

ลาก่อนเจ้านาย

เหตุใดต้องตีข้า!

ขณะกำลังเล่นอย่างสนุกสนานอยู่นั้น จู่ๆ ตะขอเหล็กก็จู่โจมเข้ามาตรงหน้า ข้ารีบพุ่งไปที่ด้านข้าง เบี่ยงตัวหลบพ้นจากการถูกแทงท้องไปได้หวุดหวิด

ราชาอินทรีไม่ได้หยุดการโจมตีเพราะการหลบหลีกของข้า ตะขอเหล็กของเขาโค้งตัวพุ่งมาที่ศีรษะของข้า ทำทางคล้ายไม่ตายไม่ยอมเลิกรา

ข้าโมโหขึ้นมาแล้ว หางชี้ขึ้นขึ้น จับจ้องราชาอินทรีที่เปี่ยมไปด้วยจิตสังหารตรงหน้าอย่างดุเดือด ค้ำรามเสียด่าพร้อมจะต่อสู้ ความทรงจำผุดขึ้นมาอีกครั้ง มือเคลื่อนไหวไปตามความคิด กรงเล็บยาวและคมกริบดุจใบมีดปรากฏขึ้น

"เหมียวเหมียว..." จอมมารคชสารพุดขึ้นมาด้วยความเสียใจ "เจ้าชิงชังข้ามากจริงหรือ"

ข้ายังไม่ได้ตอบ ราชานินทรีก็ชิงตัวออกมาก่อน "เจ้าช่างโง่งม! ยังไม่รีบตื่นขึ้นมามากี หึงผู้ปั่นหัวเจ้าเล่น หลายปีมานี้มีบุรุษในแถบนี้ไม่รู้เท่าไรถูกนางพุดจายั่วเย้าแค่คำสองคำก็ลุ่มหลงจนจิตใจเคลิบเคลิ้มมัวเมา นางเคยรับหมั้นใครจริงเสียเมื่อไร เห็นเจ้าเป็นคนโง่ซัดๆ!"

เพ็งจะลั่นเสียง เขาก็ชูตะขोजูโจมมาที่ข้า ข้าก็ไม่เกรงใจเย็นกรงเล็บซ้ายออกไปต้านรับ กรงเล็บอีกข้างก็ตะกุกไปที่หน้าอกตรงหัวใจของเขา ราชานินทรีเห็นแล้วตื่นตระหนก รีบพุ่งเข้ามาใช้กำปั้นขวางไว้ "อย่าทำร้ายพี่น้องของข้า!"

ข้าไม่ได้ลดพลังในการโจมตลง ตะกุกกำปั้นของเขาเป็นแผลสักรอย กระนั้นก็ตัดเส้นเอ็นเห็นกระดูก โลหิตสดหายดหายด เพียงพอที่จะทำให้เขากุมมือร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด

"น้องสาม!" จอมมารคชสารร้องขึ้น เขามองบาดแผลของราชานินทรี แล้วก็มองข้า ดวงตาเริ่มแดงไปด้วยเส้นโลหิตฝอย แหวดตามีประกาย ไม่อยากจะทำอะไรอยู่ "เหตุใดเจ้าจึงเหยียดมือถึงเพียงนี้!"

ข้ากำลังเลี้ยคราบโลหิตบนกรงเล็บในมือ ได้ยินคำพูดของเขา มีแววดำหนึกรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม "ก็เขาดีข้า..."

"สังหารนางแล้วค่อยว่ากัน แก่แค้นให้น้องสาม!" ราชานินทรีโจมเข้ามาอย่างดุเดือดอีกครั้ง จอมมารวรวะทิงรีบพุ่งเข้ามาช่วยข้าโดยเอากระบองเหล็กด้านตะขอคู่ของอีกฝ่าย

หลังข้ากับอินจื่อก็ชักกระบี่ออกมา ทั้งสองรุมโจมตราชานินทรีที่ถูทิงอยู่คนเดียว

จอมมารคชสารลงเลอยู่คู่หนึ่ง ในที่สุดก็กระแทกเท้า สันสะเทือน

จนพื้นดินไหวภูเขาโยกคลอน เขาตั้งค้อนทองคำออกจากเอวแล้วทุบลงมาที่ข้าอย่างแรง ข้ารีบหลบ กรงเล็บทั้งสองพุ่งแหวกอากาศออกไป เกิดเป็นกระแสมคมกริบสี่สาย

จุดที่กระแสมพาดผ่าน ต้นไม้ับร้อยต้นเอนล้มลงพร้อมเพรียงกัน หินก้อนใหญ่ที่แข็งแกร่งแตกเป็นสองท่อน ยอดเขาทั้งยอดถูกตัดไปแถบหนึ่ง พังโครมลงมาอย่างไม่เต็มใจ ทำให้ความสูงลดลง

"กรงเล็บทะลวงฟ้าที่ยอดเยี่ยม!" จอมมารคชสารหลบไปได้อย่างหวุดหวิด ทว่าขนหางนกสองเส้นบนมงกุฎกลับถูกตัดขาด เขายกค้อนทองคำทุบลงไปที่พื้นดินติดๆ กันไม่หยุดด้วยความโกรธแค้น

พื้นดินเริ่มสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น เพื่อกเขาที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าถูกแรงสั่นสะเทือนจนแยกออกเป็นช่องและค่อยๆ ขยายกว้างขึ้น การทรงตัวของทุกคนเริ่มไม่มั่นคง การเคลื่อนไหวถูกรบกวนอย่างหนัก

ราชาแรดเห็นจอมมารคชสารใช้กระบวณทำนี้ออกมาก็รีบถอยหลังเพื่อหลบอาณาภาภการโจมตี ส่วนราชาอินทรีก็กลับทางปีกบินขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วจู่โจมเข้าใส่ข้าโดยไม่ได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหวแต่อย่างใด

ข้าเหยียบก้อนหินที่ร่วงหล่นลงมาแล้วกระโดดพุ่งขึ้นไปยังที่สูงอย่างปราดเปรียว พอกระโดดขึ้นไปถึงที่สูงก็โจนทะยานออกไปเกาะอยู่บนแผ่นหลังราชาอินทรี แล้วกัดปีกของเขาเต็มแรง

ราชาอินทรีได้รับความเจ็บปวด ร้องเสียงดังออกมาคำหนึ่งแล้วพลิกตัวไปมา "เจ้า! มารดามันเถอะ! ลงไปเดี๋ยวนี้!"

"เมื่อย...เมื่อย เจ้านกหน้าเหม็นกลิ่นล้าตีข้า" ข้าส่งเสียงออกมาอย่างไม่ค่อยชัดเจนนัก เป็นตายก็ไม่ยอมปล่อย กลับยิ่งกัดแน่น กระทั่งโลหิตสด

เต็มปาก

"ข้าจะให้เจ้าตายไปพร้อมกับข้าเสียเลย!" ราชานินทรีได้อดตาสูดซัดใช้ตะขอคู่ฟาดลงมาที่แผ่นหลังตนเอง แรงที่ฟาดลงมაც้ายจะให้ทะลุตัวเขาออกไป

"น้องรอง! อย่า!"

"พี่รอง! อย่า!"

จอมมารคชสารกับราชาแรดร่องตะโกนเป็นเสียงเดียว

"น้องสาวบุญธรรม! ระวัง!"

"ลูกพี่! ระวัง!"

จอมมารวูกระหิงกับอินจื่อตะโกนขึ้นมาพร้อมกัน

ในช่วงคับขันอันตรราย ข้าพหลันเกิดประกายความคิดขึ้น ถึงกับนึกวิธีเปลี่ยนกลับเป็นร่างแมวออกอย่างรวดเร็ว ร่างเดิมที่เล็กบอบบางอยู่แล้วใช้หลบกระบวนท่าไม้ตายที่จะเอาชีวิตได้พอดี

คิดไม่ถึงว่าเพิ่งจะกลายร่างเป็นแมว ตะขอคมกริบของราชานินทรีก็ยังฟาดลงมาไม่ถึงตัวข้า ที่พื้นดินราบเรียบจู่ๆ ก็มีลมพายุพัดโหมขึ้นมามันหึ่งด้าน หินทรายปลิวว่อนไปหมด พัดม้วนเอาร่างของข้าและราชานินทรีรวมถึงก้อนหิน ต้นไม้จำนวนมากขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วพัดพาไปยังที่ห่างไกลอย่างรวดเร็ว...

"เมี้ยว!" ข้าถูกพัดจนหลุดจากร่างของราชานินทรี อดที่จะร้องออกมาไม่ได้ ก้มหน้าลงก็เห็นหัวข้าถือพัดใหญ่เล่มหนึ่งอธิบายกับจอมมารวูกระหิงอย่างใสซื่อ

"ข้าเข้าใจว่านางกำลังจะตาย...ขอภัยด้วย"

ข้าถูกลมพัดหอบหมุนไปจนอยากอาเจียน ภาพเบื้องหน้าพลันดำมืด
หมดสติไปทันที

ตอนฟื้นขึ้นมาเป็นช่วงโพล้เพล้แล้ว รอบด้านมีแต่ป่าอันเปล่าเปลี่ยว
ข้าตกลงมาจนกระดูกทั้งตัวเจ็บไปหมด กระทั่งเดินก็ดูเหมือนจะไร้เรี่ยวแรง
พยายามตะเกียกตะกายเดินไปทั้งที่ไม่มีจุดหมาย เดินไปสองสามก้าว
ก็หยุดพัก เดินไปอีกสองสามก้าวก็หยุดพัก...

ข้าไม่รู้ว่าตนเองจะไปทีใด...แต่ข้าอยากกลับบ้าน...

เมื่อก่อนตอนกลางคืนข้าเที่ยวเล่นอยู่ข้างนอกไม่กลับบ้าน เจ้านาย
ก็จะร้อนใจถือไฟฉายเที่ยวตามหาไปทั่ว ไม่ว่าข้าจะซ่อนตัวอยู่ในท่อน้ำ
อยู่ในพุ่มหญ้า ช่องว่างตรงบันได หรือบนต้นไม้ เขาก็หาข้าพบจนได้
จากนั้นก็อุ้มอย่างอ่อนโยนพากลับบ้าน เปิดอาหารกระป๋องที่อร่อยให้

แต่...ครั้งนั้นเจ้านายไม่ได้มาตามหาข้า

เขาใช้ไม่ต้องการฮวามีียวเหมียวแล้วหรือไม่ จึงได้ทอดทิ้งข้า
เหมือนเจ้านายของมีมีที่ทิ้งมีมีให้นางไปเป็นแมวจร ปล่อยให้ลูกคนรังแก
เช่นนั้น

ข้าไม่กล้าคิดต่อไปอีก และไม่ได้คิดอะไรต่อไป เพียงมองดวงอาทิตย์
ยามสายัณห์อย่างเหม่อลอย ดวงอาทิตย์ในยามสายัณห์แดงยิ่ง คล้าย
ไข่แดงเค็มโตๆ ลูกหนึ่ง แฉ่เส้นหิ้งดึงดูดใจคนออกมา ยั่วยวนจนท้องของข้า
ร้องจ๊อจ๊อ

ข้าหอบอยู่บนพื้น เห็นมดกำลังขนย้ายอาหารที่ละน้อย ทั้งร่างแมว
ของข้าหิวจนวิ่งเวียนตาลาย ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่ขยับนิด เพียงอยากจะ

นอนหลับอยู่ตรงนี้ อาศัยความฝันอันงดงามมาลิ้มเลือนความทุกข์ที่อยู่ในใจ

ทันใดนั้นเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นเบาๆ ที่ข้างหู จังหวะฝีเท้าเช่นนี้ ข้าคุ้นเคยดีไม่ต่างอะไรกับเสียงร้องของตน เสียงนี้น่าจะอยู่ทางตะวันตก ห่างออกไปยี่สิบหลี่*

ข้ารีบเงยหน้าขึ้นมา ยกอุ้งเท้าขึ้นแล้วพุ่งตัวออกไปอย่างรวดเร็ว ตอนหยุดฝีเท้า ในดวงตาก็มีคนไข้ฝ้าคิดถึงอยู่ทั้งวันทั้งคืนปรากฏขึ้นมาจริงๆ...

ข้าไม่รู้จะบรรยายถึงรูปร่างหน้าตาของเขาเช่นไร เพราะไม่มีคำใดมาให้อธิบายได้ แต่ถ้ามีคนนับพันนับหมื่นคนมาอยู่รวมกัน ข้าเชื่อว่าตนเองยังคงมองเห็นและหาตัวเขาท่ามกลางผู้คนทั้งหมดพบได้ในพริบตาเดียว และหลังจากนั้นก็จะมีมองไม่เห็นการมีอยู่ของคนอื่นๆ อีกเลย

ในชีวิตของข้ายังไม่เคยเห็นใครรูปร่างยิ่งกว่าเขา และไม่เคยเห็นใครมีแรงดึงดูดใจยิ่งกว่าเขา เมื่อก่อนไม่มี ตอนนี้มีไม่มี ในอนาคตก็ไม่มีทางมี เพราะเขาคือเจ้านายของข้า...

ข้ากระโจนเข้าไปอย่างรวดเร็ว ปีนปายมุดเข้าไปในอ้อมแขนของเขา พยายามใช้ศีรษะน้อยๆ ฎไถหน้าอกของเจ้านาย ส่งเสียงร้อง "เมี้ยวๆ" ไม่หยุด แทะบอยากจะเกาะติดเป็นเนื้อเดียวกัน ไม่แยกจากกันอีก

ทว่า...เจ้านายกลับขยุ้มหนังที่หลังคอข้าขึ้นมาอย่างแรง แยกข้าออกจากตัวเขา ยกตัวข้าขึ้นมาห้อยต่อแสงแด่อยู่กลางอากาศ

"เมี้ยว" ข้าถามอย่างไม่เข้าใจ แต่ไม่กล้าเปิดปากพูด ข้ากลัว

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

ถ้าเจ้านายรู้ว่าข้าพุดได้จะไม่ต้องการข้า

เจ้านายจึงข้าเหม็ง เอ่ยปากขึ้นข้าๆ "ปีศาจแมวน้อยมาจากที่ใดกัน"

ข้าไม่ได้สนใจคำถามของเขา เพียงมองดวงตาทั้งสองของเขอย่าง
งงงัน ข้าที่เมื่อก่อนแยกแยะสีสันทันไม่ออก ไม่เคยนึกเลยว่าดวงตาของ
เจ้านายจะงามเช่นนี้ สีของดวงตาล้ำยหน้าอ่อนบนพื้นดิน แต่
สะดุดตาว่า ชวนหลงใหลยิ่งกว่า กระทั่งยังงดงามยิ่งกว่าหยกที่อื่นจื่อ
ห้อยอยู่ที่เอวเสียอีก ทำให้ข้าเคลิบเคลิ้มลุ่มหลงอย่างที่สุด

"พุด!" เจ้านายตวาดถาม

ข้ายังคงมองเขาอย่างงุนงง ประหลาดใจเมื่อพบว่าเส้นผมดำลึบ
ดกสนิลของเขาเปลี่ยนเป็นยาวแล้ว และรวบไว้ข้างหลังอย่างเรียบง่าย
เส้นผมปลิวไหวไปตามสายลมลื้อไปกับขนสัตว์สีขาวที่กั้นอยู่ตรงขอบ
เสื้อคลุมลม ร่วงสูงโปร่งแต่ล้ำสันแข็งแรงห่อหุ้มด้วยเสื้อเกราะที่ทำด้วย
เหล็กเป็นวงร้อยต่อกันส่งประกายสีเงินวิบวับ เอวสะพายกระบี่วิเศษที่
เต็มไปด้วยกลืนดาวโลหิตเล่มหนึ่ง ทัวร่างของเขามีรังสีเช่นซ่าแผ่กระจาย
ออกมาอย่างประหลาด

แต่ไม่ว่าจะเปลี่ยนไปเช่นใด เขายังคงเป็นเจ้านายที่ข้าชอบที่สุด

"ช่างเถิด เห็นแก่ที่เจ้ายังเป็นปีศาจน้อยตนหนึ่ง วันนี้ข้าจะละเว้นเจ้า
ชั่วคราว"

ไม่รู้เพราะอะไร วันนี้เจ้านายจึงดูและเฉยเมยมาก...เขาถึงกับ
จับตัวข้าไว้แล้วเริ่มเขย่าไปมา คล้ายคิดจะสะบัดข้าออกไป ข้าโมโหขึ้นมา
จึงกัดมือเขาอย่างแรง เขี้ยวที่แหลมคมแทงทะลุผิวหนัง โลหิตสด
หลายหยดไหลเข้ามาในปาก

โลหิตเย็น มีรสชาติเย็นเฉียบถึงกระดูก พอลงคอกลับเริ่มร้อนแผดเผา ก่อวณจนอวัยวะหากลั่นหกรองเริ่มเจ็บปวด เจ็บจนข้าไม่อาจแผลงฤทธิ์ได้ แต่ยังคงมองเจ้านายไม่ยอมละสายตา

"แมวโง่ม ใครบ้างไม่รู้ โลหิตของเทพี่ซึ่งมีพิษร้ายแรง" เจ้านายโยนข้าลงไป น้ำเสียงของเขาเย็นเฉย ในดวงตากลับมีประกายกลัดกลุ้ม รำคาญใจพาดผ่านจางๆ คล้ายกำลังใคร่ครวญอะไรบางอย่าง

โดยธรรมชาติแมวเป็นสัตว์ที่มีความอดทนสูงมาก แต่ครั้งนี้ข้าปวดท้องมากจนทนต่อไปไม่ไหวจริงๆ ที่ทนไม่ได้ยิ่งกว่าก็คือเจ้านายหมุนตัวจะจากไป

เขาคิดจะทิ้งข้าไว้...

ข้าพยายามลุกขึ้นมา แท้ทั้งสี่ส้นเท้าไม่หยุด แต่ก็ยังคงคลานไปข้างหน้าทีละก้าวๆ คลานไปถึงข้างเท้าเขา ข้าทนต่อความเจ็บปวดพยายามส่งเสียงร้อง พยายามถูไถศีรษะกับเท้าของเขา กลิ้งไปบนพื้นแสร้งทำน่ารัก เพียงเพราะอยากรั้งเขาไว้ อยากให้เขาพาข้ากลับบ้าน

เขากลับมองข้าอย่างไม่หวั่นไหว

ภาพเบื้องหน้าเริ่มมืดมิด โลหิตสดทะลักออกจากลำคอ ในปากเต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิต สรรพสิ่งในโลกเปลี่ยนเป็นภาพซ้อนทับ ใบหน้าของเจ้านายก็เปลี่ยนเป็นสามคน ข้าส่งเสียงร้องด้วยความเศร้ารันทดออกมาเป็นคำสุดท้าย ล้มพับลงไปอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

ก่อนจะหมดสติ ข้าได้ยินเจ้านายทอดถอนใจยาวแล้วเอ่ยว่า "ช่างเกิด..."

ข้าคิดว่าเขาคงยอมพาข้ากลับไปบ้านด้วยแล้ว...

แต่เมื่อข้าตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ท้องฟ้าสลัวใกล้เช้า ท้องก็ไม่ปวดอีก
แต่เบื้องหน้ากลับไม่มีเงาร่างของเจ้านายอยู่แล้ว

บางทีเขาคงจากไปเพราะมีธุระกระมัง ข้าคิดในแง่ดี ครั้นแล้วก็
นั่งอยู่ที่เดิมรอเขากลับมา

แต่ข้ารอตั้งแต่เช้าตรู่ น้ำค้างเปียกชุ่มขน รอจนค่ำมีดวงดาว
ทอแสงระยิบระยับไปทั่วพื้นปฐพี แล้วก็รอตั้งแต่มีดคำไปจนฟ้าสว่าง
แล้วก็รอตั้งแต่ฟ้าสว่างจนมีดคำ...

รอจนกลางวันกลางคืนหมุนเวียนเปลี่ยนไปสามรอบ รอจนพวกอินจื่อ
กับจอมมารวัจระทิงตามหาข้าจนพบ เจ้านายก็ยังคงไม่กลับมา

ในที่สุดข้าก็เข้าใจ

ข้าถูกทอดทิ้งแล้ว...

เจ้านายไม่ต้องการข้าแล้ว...

เขาไม่ต้องการฮวาเหมียวเหมียวแล้ว...

อินจื่อฉุดลากข้า บอกให้ข้ากลับบ้าน ข้ากลับยืนอยู่ที่เดิมเป็น
นานสองนานไม่ยอมจากไป

ในใจเจ็บปวดยิ่งนัก เปรียบกับตอนที่มิอะไรกลิ้งไปมาอยู่ในท้อง
ยังเจ็บปวดยิ่งกว่า...

อยากร้องไห้ยิ่งนัก แต่ข้าก็ไม่ได้ร้อง

เพราะโดยธรรมชาติแมวไม่มีน้ำตา...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6435->